

Yıl:2 ♦ Sayı:2 ♦ Temmuz 2018

SENEDE BİR GÜN

2. Kültür
Sanat
Günleri

İslam Düşüncesi
ve Modern
Düşünce Üzerine

Adı Kudüs Olan
Bir Güzele
Sevdalıyım.

Bir Yol Hikayesi:
İbrahim Uğurlu

3 KÜLTÜR SANAT GÜNLERİ

**22 Nisan
05 Mayıs
2019**

B12 Dergisi

Yıl:2018 Sayı:2

Ensar Vakfı Adına

İmtiyaz Sahibi
İsmail Cenk Dilberoğlu

Genel Yayın Yönetmeni

Mine Çatal

Yazı İşleri Müdürü

Birgül Karakaş

Yayın Editörü

Fatma Büşra Kaya

Yayın Kurulu

Hüseyin Kader
Ali Karayılan
Şule Yavuzer
Mine Çatal
Fatma Büşra Kaya
Birgül Karakaş
Abdurrahim Güvenir

Grafik Tasarım

Vahit Mahmat

İletişim

b12dergisi@ensar.org

  b12dergisi

Dergi ücretsiz dağıtılmaktadır.
Ensar Vakfı Yurtları Dergisidir.
Tüm Hakları Ensar Vakfına Aittir.

Editörden

Merhaba,

Son zamanlarda tüketim alışkanlıklarından ötürü, eksikliği ile kendinden sıkça söz ettiren B12 vitamininin aynı zamanda dergimizin adı olması elbette tesadüf eseri değil.

‘Senede Bir Gün’ çıkan dergimiz, istenildiği zaman ve miktarda tüketilmesi için gençliğin kültür sanat deposu olma yolunda önemli bir vitamin çeşidi olarak raflarda yerini aldı. Ürünlerimiz tamamen doğal, asla organik değil ama. İçimizden geldiği gibi, yer yer gür, yer yer kısık çıkan seslerimizin bileşeni...

B12’nin doğallığını neye borçluyuz peki? Hemen açıklayalım...

Ensar Vakfı Yurtları Türkiye genelinde 31 kız 31 erkek yurdu ile gençlere hizmet vermektedir. Bir vakıf yurdu olarak elbette sadece barınma hizmeti vererek kenara çekilemezdik. Gençleri gerek akademik gerekse kültür sanat alanında desteklemek ve potansiyellerini ortaya çıkaracak farklı projelerin içinde yer almalarını sağlamak Ensar Vakfı Yurtları’nın başlıca amaçlarıdır.

B12 Dergisi, Türkiye genelinde yurtlarımızda bulunan ve yazmaya, üretmeye, bir amaç uğruna kolektif hareket etmeye gönüllü gençlerimizin hikâye, resim, deneme, şiir, film eleştirisi, röportaj gibi ürünlerinin yer aldığı bir mecaz olarak elinizde duruyor.

Geçen sene ilk dozumuzu, Mescid-i Aksa kapak ve dosya konusuyla vermiştik.

2.sayımızda ise belli bir konuda yoğunlaşmayarak içimizden gelen seslerin ihtişamına bıraktık kendimizi... Zafer ile değil sefer ile mükellef kılınan bir Peygamberin (s.a.v.) ümmeti olarak dergi hazırlık süreci bizler için de bir nevi yolculuk oldu. Kimi zaman yolumuzu şaşırdık, kılavuz aradık. Kimi zaman yoldaşlarımız eksildi, kimi zaman yenileri eklendi. Ayağımıza takılan taşıyla, esen rüzgârı, gülümseten adımlarıyla biz bu yolculuğu çok sevdik.

Ekibimize güvenerek bizlere ürünlerini teslim eden gençlerimize,

Fikirlerimizi destekleyerek önümüzü açan yöneticilerimize,

Başından sonuna kadar, her sayfasına alın terini akıtan yol arkadaşlarımıza

Hürmet ve teşekkürlerimizle...

Fatma Büşra Kaya

ENSAR VAKFI YURTLARI

Değerlerinin farkında olan bir gençliğin yetişmesi için Türkiye çapında 29 ilde 58 kız ve erkek yurdu ile kaliteli ve huzurlu yurt hizmeti vermekteyiz.

Güvenli, huzurlu ve nitelikli yurt hizmeti.

📍 Dügmeçiler Cad. Kara Süleyman Tekke Sk.
No:7 Eyüp Sultan/ İSTANBUL

☎ 0212 577 66 68

🌐 www.ensar.org

İçindekiler

06

Ruken
Ek

Öyle Sevdim
ki Seni
İstanbul

07

Muhammet
Nesih Güvenir

Ayasofya

08

Feyza
Seferoğlu

Yolculuk

09

Tayyibe Yalcinkaya
Ebru Ayata
Hatice Kaya

Kötü insan
var mıdır
derttas

10

Melike Çelik

Sanki

11

Zeynep
Kınalı

Suffocation

12

Menar
Almasre

صغار
الجنوب

14

Emine
Kamış

أنا عشقت
جميلة اسمها
القدس

15

Emine
Kamış

Adı Kudüs Olan
Bir Güzele
Sevdalıyım.

16

Seyma
Güngör

Zarif Örtü

17

Ayşe
Ayyıldız

Salıncak
Hevesim

18

Rıdvan
Bingöl

İstanbul'da
Aksam
Üstü

19

Nazlıcan
Sardoğan

Özgürlük

20

Talha Bilal
Altıntokmak

Hak Gidere:
İsraf

21

Nazlıcan
Sardoğan

Yoksunluk

22

Süeda Çiçek

Körpe

24

Emine Alay

Ey insan
bilir misin?

25

Hanife
Çetin

Kaleme
Almadıklarım

26

Oğuzhan
Kandemir

İslam Düşüncesi ve
Modern Düşünce
Üzerine

29

Sinan Arslan

Muğlakcılık
Değil
Mutlakcılık

30

Bahtiyar
Kadayıf

Sineklerin Tanrısı
ve Trajedyamız

34

Enes
Kemer

Unutamamanın
Kitabı

36

Elif
Acar

Tanrı
Yargılanıyor

38

Hatice
Akgöz

Yer Gök Sur

41

Ebrar Büşra
Yıldırım

Hayal
Seyahatime
Dair Notlar

44

Hatice Kübra
Ağır

Bir Lise
Öğrencisinin
Umre Anıları

48

Şule
Yavuzer

Bir Yol Hikayesi:
İbrahim Uğurlu

50

Betül
Olca

Öğrenci
Mutfağında
Bir Garip Asçı

52

Fatma
Büşra Kaya

2. Kültür Sanat
Günleri

55

Birgül
Karakas

Eğitim Sart

Öyle sevdim ki seni İstanbul;

Öyle sevdim ki seni İstanbul;
Ne tene değdirdim sevdanı ne de akla...
Sadece yüreğimde dualarla,
Göklere saldım bir kuş misali...
Sen hem yanıışım
Hem de bu yangınımdaki gözyaşıım
Kelimelerimde ses veriyor bazen
Sanki yüksek dağlara haykırmışım...
Bir yankı;
İstanbul, İstanbul diyor
Ve denizin bir yağmurun habercisiydi bende
Dupduru bir su birikintisi,
Yüreğime damla damla yağın,
Öyle suskun... Öyle kırılgan...
Yalnız bir çocuk gibi
Siniyor bazen ıssız sokaklarına
Seni hakkıyla seversem
Sever misin? beni diyorum...
Belki korkak bir çocuk ürkekliği ile
Yeri geldi bulutlarını misafir ettim yüreğime...
Senli yağmurlar bıraktı;
İslandım, yandım...
Koca kalabalığın içinde
Mevsimini terk etmiş bir kar yağıyor yüreğime
Donuyorum...
Öyle bir sen kesildim ki İstanbul
Yüreğimde yüreğime bile yer bulamıyorum
Hepsi bir adım
Sana daha yakın olabilmek için

Özlemek geldiğinde sana
İnsanından okunacak İstanbul
Yine seni özlüyor diyecek sana bakan...

Aslında...
Özlemekten de geçti bu sevda
Yavaş yavaş
Sen olacak bu kalbim...

Ruken Ek

Ayasofya

Ayasofya ne çok timsalin var, kiliseden dört minare sevinci
Asırlardır seni ayakta tutan mabedin Allahu Eekber sesleri
Anlıyorum seni Ayasofya ezansız ılıkların arş-ı âlâyı titretir
Ah ah Ayasofya duyar gibiyim ezansız minarelerin ruhlu bedenini.
Kaderin ne acı ne hüzün ki inancın kalbinde bitsin bu esaret
Ezanlar inlesin, Fatih'in çığlıkları son bulsun ey kutsal emanet
Mihrabında secdelere kapansın müminler, salâlara eşlik etsin tekbirler
Ve duy beni Ayasofya'm vuslat yakındır. Kırılacaktır paslı zincirler.

Muhammet Nesih Güvenir

Yolculuk

Yolculuk bir tefekkür haliydi çoğu zaman,
Kimi zaman hüznün çok olurdu kimi zaman mutluluk
Bazen ağlardım cama bakakalırken, bazen de yolda olduğumu dahi unuttur kuş
gibi uçtuğumu farkedirdim
Bazen anılar gittiğim düz yolun ters istikametinden gelir çarpardı hatırıma, kimi
zaman da yolun sonsuz olduğunun düşüncesi mutlu ederdi beni
Sonra farkettim ki yol değil o yolda önce yoldaş önemliydi
Sevdana ve bilhassa sevdasına inandığın bir yoldaş
Sonbaharda kurumuş dallara bahar getiren bir yoldaş
Sana Allah'ı hatırlatan Hak yolda hakkıyla yürüyebilecek bir yoldaş
Ve o an anladım ki yolun sonu değil yolda olmaktır mutluluk
Hak yolunda olmak, o yolu dava bilmektir mutluluk...

Feyza Seferoğlu

Kötü insan var mıdır derttaş!

Kötü insan var mıdır derttaş
Kötü olan insan mıdır, yoksa görmeyi seçtiğimiz düşüncelerimiz mi,
duyguları sınırlandıran önyargılarımız mı?
Evet evet senin de aklından birşeyler geçiyor
Kimdi bizim için en son kötü insan, önyargılarımızla kimleri kırdık
Hadi hadi itiraf et kendine
Düşüncelerimiz yüreğimizi esir mi aldı
Mesala hararetli bir tartışmanın ortasındaiken,
Mesala öfkeden gözün hiçbirşeyi görmezken,
Mesala yıkıp dökerken etraftakileri,
Unuttuğun yüreğin neredeydi?
Hatırlamak için kaybetmek mi gerekir; dün, bugün, yarın zaman
geçmekte derttaş!
Arı sokuyor diye baldan mı vazgeçmeli,
Hava karardı diye güneş mi doğmamalı,
Yaz, sonbahara; kış, ilkbahara mı küsmeli,
Düşün derttaş düşün,
Beş harf bir kelime...

Tayyibe Yalçinkaya-Ebru Ayata-Hatice Kaya

Sanki

Tutunulmaz bir zeminde kayınca zaman
avcuna neler bırakmalıydık?
Kanun sesleri
ve yokluk vizesizdi
Sankilerle büyütülen bir günün
mecburi takasıyken gözyaşlarıyla
Alarmı kırılmışken baharın
bulutlar saatini takmayınca gelirken
Sanki
bahar gelirdi “son”lu da olsa
düşlerle geçildi mi bahara
bir son da olsa
Duvarında kırıldık karşı binanın
soğuktan değil betondan titreyişler
Elde düşler
Ve masadayız artık
Ne yazsak teselli etmedik bu günü
yine teselli edemedik bir günü
Masa arkadaşken tabut ile
sanki
mutluyuz...

Melike Çelik

Suffocation

my mind is a grave that your secret is buried in it.
 out of breath and the fear is constant.
 your voice becomes lulaby in my ears.
 you're the witness of my night and my fire.
 which Leyli was as Majnun as like you?
 you're Majnun; you're reason for existence.
 You're that mountain that the wind bends for.
 I can see and smile in the darkness since I knew you.
 The moon never orbiting the earth.
 and I watch your planet ring from a distance.
 something're past..
 you can't make it happen again.
 If you had that sentence, you couldnt change anything
 you couldnt have done it if you did something else.
 you cant save something
 its your script.
 you have to lose.
 ever-expanding universe, never-finding rest.
 I want you in my bedside.
 I washed that t-short for that pain you left me.
 now I miss your smell deeply.
 If there is a space fall behind resist, they can give my name to there.
 I carry your resentment like a knife in my inner pocket.
 sky is bright but I can see the moon.
 Look at the stars from my heart your happiness is there.
 there's no point in waistline unless anybody wrap.
 somebody doesnt like touch but love whit touch
 Maybe your smell is unbearable but the wind isnt blowing.
 "I want to combine our hearts in one body
 and only want you in next to me."
 My sweetest poison of my heart.
 To recognize the beauty of the colors of that flower.
 Turn the head toward the sky.
 be so excited to go around the whole city.
 the sky has fallen.
 so glad I have you
 I dont want to write anything until I feel you.
 Because it isn't possible to write things more beatiful than you.

Zeynep Kınalı

صغار الجنوب

..صغار الجنوب كبار
والجنوب بلاد النهار
!طالما تُظلم يا جنوب
...غلائك ينهبون
وقرّموك وشوّهوك ولطّخوك بعار
والبراءة من صغار الجنوب تغار
!جنوب البلاد إرث الشمال
حُكم النذالة يا رجال
وفي الجنوب همومٌ تُقال
وتحريرك يدعون!..هم غلّوا يريدون
لكن الحب فيك يسكن في صفاء العيون
ودفء القلوب يغيظ القساة
شاقني فيك عشق الوطن
والشمس تهوى الجنوب
وفي جبينك ضوء حنون
مبارك ماء الجنوب.. وحُب الجنوب
ونورٌ يضيء المساء
مبارك كل شيء في الجنوب
وأطفالك أبطال البلاد
قد أوقظوا حلم الكبار
جرّؤوا قلوب العباد
وصيّرّوها من حديد
صغارنا كانوا الكبار
حين خربشوا على جذر الديار
حين أدركوا عمر الزمان
وقرّروا بدء النهار
فأزعجوا صلف الكبار
وعكّروا مزاج الطغاة العنيد
أزهارنا يا موسى قد أغضبت فرعون الزمان
وهم من دحرج العربية إلى شط الخلاص
ورموا جمرةً أشعلت ركام الحطب
أزهارنا ديسّت هنا، والهواء عبير
والندى يقطر من شفير الصخب
ثم على الجسر ناموا مسكاً وزعفران

وغاية من شوك الحقد أدمت بصمات الزهر
وأدمعت عيون الورود الذابلات
وسالت جروح القلب حتى سكن

.....

يا طفلي قد شاخ فيك الإباء
قد عثرت على درب النجاة، وسلكت الطريق الطويل
وخضت بحراً ووطنت أرضاً وكشفت سحر الحياة
وأعطت عن دهرنا زيف اللثام
فأخذت بغدر أولاء اللثام
من أباح ومن أراق هذي الدماء؟

.....

ويا طفلي لا زلت.. ولا زال في ناس البلاد صغار
!يمتصون العروق العجاف
!ويستغلون ضعف الضعاف
كيف يتسع الفضاء لهذي الجراح؟
!أتى الربيع وطفلي حبيس الألم
والربيع لا يريد السفر
أحب أطفال السهل والعنب
أطفال النهر والزيتون والقصب
موسم الربيع.. موسم الأطفال
أطفال الجنوب
أطفالنا أبطال الربيع
كبار هذا الزمن
!ولا تزال طفلاً في المهد يا وطن
وعمرأ مديداً في طلب الرشد والأمان
!طفلاً رضيعاً لا مقلب له ولا ناب
لا يلسغ لا يخدش لا يجرخ لا يصفع
لا زلت طفلاً يروم الحياة
والطريق طويل لدرك النجاة
طفل يناغي ويغفو.. ينام
ويرجو السلام لكل الأنام
وتتنازع الأيدي.. يصيح
طفل جميل كأحلام الصبيات
متى ستصبو يا وطن؟
متى سنحيا يا زمن؟
متى تصير كبيراً كأطفال الجنوب؟

أنا عشقت جميلة اسمها القدس

يزداد حبي لمستقبلها كلما مضى يوم
 حقيقة، ما معنى العشق ؟
 هل هو شغف بين إنسانين ؟
 أم هو شيء نهدفه ؟
 أم هو مكان رأيناه ؟
 ما هو العشق ؟ هل هو الحب ؟ أم هو الإعجاب ؟
 حقيقة ؟ أم هناك شيء مثل هذا ؟
 ماذا كان العشق ؟ الاشتياق
 نعم العشق الإنسان دون رؤية شغف لجسم يسمع
 هكذا شغفي حبي اشتياقي عشقتها دون أراها قبة الصخراء
 تأخذني هيجانا وروعة حين يمضي اسمها قلبي لا يستطيع العيش
 دون ذكرها
 أجل مكان أهدفه مكان مبارك أود أن أراه
 أجل مكان رأيت في الصور والتلفاز و على الإنترنت فقط
 نعم العشق أن تحب و تبقى حائرا قبلتي الأولى و مسجدي الثاني قبة الصخراء
 كان هناك يا أخي مساحة ألفا و أربعة و أربعين متر مربع
 مكان هو القبلة الأولى و مسجدنا الثاني
 احترقت بحبها، مكان مبارك
 بالنسبة لنا هو مكان مهم و قيم.. لكن للأسف المسلمون لا يقومون بواجبهم تجاهه
 و بسبب هذا تبكي حبيبتي الكبيرة، تظلم و تقتل
 كل لحظة تمضي تبكي و تحزن و تنكسر
 و تزداد حزنا و انكسارا و تألما حبيبتي الغالية القدس

Emine Kamur

Adı Kudüs Olan Bir Güzele Sevdalıyım.

Her geçen gün geleceğe biraz daha aşık oluyoruz. Sahi neydi Aşk?
İki insanın birbirine olan tutkusu mu? Yoksa hedeflediğimiz bir şey mi?
Veya gördüğümüz bir mekân mı?

Neydi aşk, sevmek mi, hayran mı kalmak? Sahi var mıydı böyle bir şey.
Ne miydi aşk, özlemek!

Evet bir tutkuydu görmeden bir şahsa, bir cisme duyulan bir tutku.

İşte benim de tutkum, sevdam özlemim görmeden aşık olduğum Kubbetül
Sahray'dı. Hasretim olan, ismi geçince heyecanlandığı yüreğimin.
Bir nebze düşünmeden gün geçiremediğim.

Evet hedeflediğim bir yerdi, görmekti o mübarek mekânı.

Evet fotoğraflardan, televizyondan, internetten gördüğüm bir mekândı. Evet aşk;
hem hayran kalmaktı hem de sevmekti.
İlk kıblem ve ikinci mescidim olan Kubbetül Sahra'ydı.

Vardı kardeşim, vardı 144 dönümlük Harem-i Şerif'in içinde yer alan bir mekân
vardı.

Bizim için çok büyük önem sarf eden bir mekân ama ne yazık ki Müslümanlar
üstüne düşen görevi yapmıyor.

Yapmadığı için ağlıyor büyük sevdam, zulüm görüyor, işgal ediliyor her geçen
gün her geçen dakika biraz daha kırılıyor, üzülmüyor ve her geçen gün artıyor
özlemim.

Sevdam, Kudüs'üm!

Emine Kamış

■ Seyma Güngör

Zarif Örtü

Hayatı bir yemeni gibi işlenmiş ince yürekli kadındır annem. Yemeni! Aynen o bildiğimiz zarif örtü. Kendisini hep yemeninin işlenmemiş ilk haline, el değmemiş sandıklarda işlenmeyi bekleyen o nadide parçaya benzetmişimdir. Sandıklarda yıllar geçse de asla etkisini yitirmeyen bir mücevher gibi korunan bu yemeni, onun gençlik döneminin yansımasıdır aslında. Şöyle ki, annem zamanın ihtivasından alınıp hayatını pamuk ipli adamla tamamlayacağı günü beklemiş hep.

Sevdanın onu ince ince özelleştireceği o ânı. O, ahşap sandıkta beklerken çok sıkıntılar çekmiş. - Sevda işte, hayatın hangi merhalesinde olursa olsun sıkıntısız baş göstermiyor ama zaten ancak böyle “sevda” olabiliyor. - Sökülmek istenmiş alınıp başkalarına verilmek istenmiş ama o inatla hep pamuk ipli adamı yani babamın yolunu gözlemiş yıllarca tıpkı babamın onun yolunu gözlediği gibi. Zaman su gibi akıp gidiyor dedikleri bu olsa gerek ki ikisinin de gönüllerindeki bu sevda ilk günkü halini hiç kaybetmemiş aksine hep aynı canlılıkla o ânı beklemişler. O ân gelmiş. Yemeni, pamuk ipin kendi hayatının kenarlarına nazik bir şekilde zirafe çekişini seyretmiş. Hayatını birleştirdiği insanın dört bir yanını sarışını huzurla hissetmiş, kendisini bütün kötülüklerden koruyan zirafe aslında onun için yeni bir hayatın temelini oluşturmuş.

Zaman geçtikçe yemeninin kenarlarına işlemeler eklenmeye başlamış. Renk renk atfedilen oylarla bir sene iki sene demeden aheste aheste onlarla birlikte hayatını döşemekten hiçbir zaman vazgeçmemiş. Kimi zaman hatalar yapılsa da o, o hataları düzeltmekten asla gocunmamış. Zaten bir yemeni yani bir anne olmak bunu gerektirmez mi? Çocuklarına sabretmek onların dar günlerinde yanlarında olup onların sıkıntılarını ve sorunlarını çözmede en masum vesile konumunda bulunmak... İşte bir yemeniyi yemeni yapan nasıl pamuk ip ve oyaysa annemin hayatını da hayat yapan eşi ve çocukları olmuş. Kısacası oylar yemeniye işlendikten sonra aile kavramı yemenide, yemeni ise annemde tecelli etmiş.

Cizim: Şule Yavuzer

■ Ayse Ayyıldız

Salıncak Hevesim

Salıncaklar. Çocukluğumun en vazgeçilmez eğlencesi. Oturup sallanınca başımı yukarı kaldırıp gökyüzüne aşık olduğum, bulutlara gülümsediğim. Şu an bile çocuk yanımda baş köşesinde salınıp duruyor bir ileri bir geri. Niçin sadece çocuklara hitap ettiğini düşünür kimileri? Çocuk olmayı unuttuğundan mı, yoksa çocukluğunu unuttuğundan mı? - Daha önce düşünmemiştim bunu.

Kapatıyorum gözlerimi. O gündeğim. Temmuz sıcağında bir pazar günü işte. İkinci vaktiydi. Bahçeye kurduğumuz salıncakta sallanmak için öğlen uyuma numarası yapıp hızlı adımlarla bahçeye doğru koşuvermişim paytak paytak. Kimsecikler binmesin, oturmasın diye. Ve işte salıncak benim, sallanıyorum. Çocukluğumun şen kahkahaları yankılanıyor boşlukta.

Başımı kaldırıyorum, gökyüzü uçurtmalarını giymiş bugün. Bir gülüş daha. Dökülen dişlerim umrumda bile değil. Mutluyum ben böyle. Birazdan hevesimi alıp iniyorum salıncaktan. Bakkal Cemile Teyze'nin çilekli sakızlarını özlediğim anlıyorum. Nefes nefese kalmış küçük bedenim. Konuşmaya bile yeltenmeden sakızlara uzanıyorum.

Parayı uzatıyorum ve çıkıp gidiyorum nereye gittiğimi bilmeden. Birden kuş cıvıltılı bir melodi çınlıyor kulaklarımda. Gözlerim salınan uçurtmalara iliyor yeniden. Kollarımı iki yana açıp uçmaya çalışıyorum ve havadaki ahenginde kayboluveriyorum.

Sonra da bir bakıyorum bizim evin iki sokak ötesindeyim. "Hay Allah ne zaman uçtum ben buraya" deyivermez miyim ? Hava kararıyor, eve gitmeliyim. çoktan anlamışlardır uykudan kaçtığımı. Koşuyorum, elimde aldığım sakızlardan eser yok. Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum. Çocukluğumdan gençliğime büyük adımlarla.

Cizim: Mervenur Gündoğdu

■ Rıdvan Bingöl

İstanbul'da Akşam Üstü

Her seferinde aynı hadise teşekkül eder hislerimde ve ayaklarıma vurur cazibesi. Akşam üstü serinliğini Eminönü'nde tatmak isterim. Hem İstanbul'a hem de İstanbul'da kavuşulan yerdir çünkü orası. Onca kalabalığın arsında size özel hissettirir kendinizi. Yola koyulurum ama nedense Çemberlitaş'ta ayrılır yollarımız tramvayla. Yürüyerek geçmek buraları sahile kadar yormaz hiç. Aksine şevk katar insana. Halbuki iki önceki durak aylarca yol demek gibi gelir.

Sürekli aynı yoldan geçmek nasıl huzurlandırabilir beni sorusu aklımı kurcalarken her defasında farklı bir taşta bastığımı düşünmek avutur biraz olsun ruhumu. Evet, aynı yol belki birkaç sokak arasında birkaç cumbalı ev ama aynı blok binalar etrafı çevreleyen ve fakat sürekli bir öncekinden ayrı bir kaldırım taşına sürtünüyor ayak izim, kucak açıyor adımlarıma, gözlerim sanki binlerce defa daha yürüsem bu yolu, bir öncekinden ayrı bir renk ilıştirecek hafızasına.

İstikamet açık ve net; boğazın yakamoz düşmüş karanlık suları... Fakat Sultanahmet'e doğru çiziliyor sanki yolum, ötelere buyur ediyor ilahi muştunun habercisi. Bir görüp, hâl hatır sormadan geçilmez tabi. Bir tarafta tarih ile yaşıt, Sultan Mehmed - i Sani'nin nişanı ve Devlet - i Âli Osmanî'nin devşirme oğlu; Ayasofya... Diğer tarafta bütün heybetiyle Sultanahmed Camii. Gövde gösterisi yapıyorlar birbirlerine karşı. Bilinmez galibi kim olur bu düellonun ama Ayasofya'nın içerisinde duyulamaması Allah- u Ekber nidalarının, secdeye varamaması alınların buruyor insanın yüreğinin en derinliklerini. Çıkıyorum hafif buruk ama gelecek olan güne ümitli bir vakarla oradan. Şimdi Gülhane'deyim. Hani bir dönem şehzadelerin koştuğu, sarayın hasbahçesi; bir dönem de dirilişe çırpınan devletin habercisi, adına şarkılar yazılan, kimi vakit gülünen kimi vakit ağlanan Gülhane. Açıyor kollarını önünde tebessümle özleyen birine. Yürüyorum çiçek kokulu, dökülen yaprakların halı olduğu yollarında. Yürüyorum, açılacak birazdan cennetin kapısı gözlerimin önünde ardına kadar. Öyle bir güzellik sunuyor, his uyandırıyor baharın canlılığını taşıyan göğsümde.

Son bir hamle ile yetiştim Üsküdar vapuruna. Tefekkür hali verir İstanbul'u denizin ortasından izliyor olmak. Anlıyorum şimdi Kız Kulesi neden bu kadar düşünceli. Odaklanıp kalırsınız onlarca, her biri diğerini aratmayacak değerdeki noktalara. İrili ufaklı ayrı ayrı her yapı noktalaşır gözünüzde. Sadece birer nokta emaresi, düşündüğünü anlayabilene her emare bir inci tanesi.

Fazladan bir edep ve haya gerekir, Hüdayi hazretlerinin makamı Üsküdar'da. Huzura edeble varalım ki lütfu mazhar olabilelim.

Gecenin sonunda hayatın kalabalığı ve temasına rağmen varlığını sorgulatacak kadar uzaklaştım karadan. Bir nevi suya değiyor alnım.

■ Nazlıcan Sardoğan

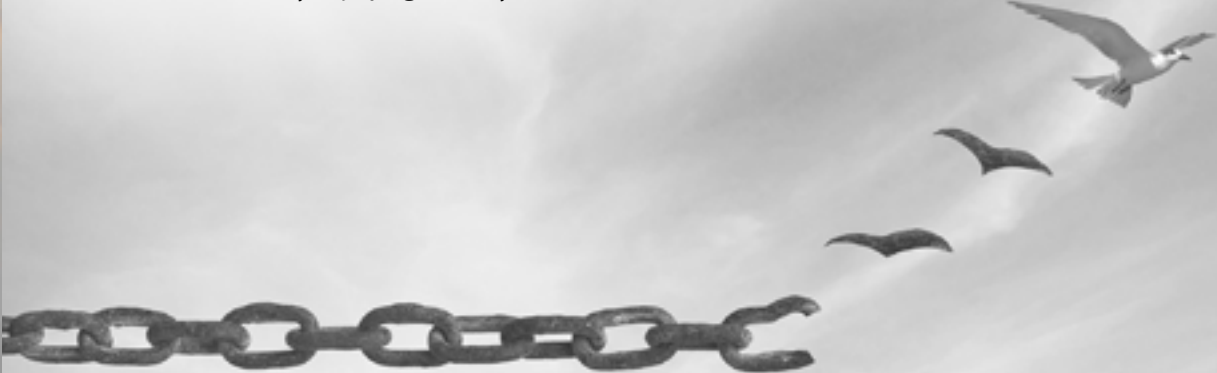
Özgürlük

En sevdiğim bestenin tam ortasındayım. Bu senfoninin süresi en az bir asır eder. Karanlığın dizginlediği yıldızların altında evrendeki tüm sesler kulağıma yavaş bir tını ile doluyor, düşüncelerim arasında bir anlam yüklemi telkin ediyor. Her sabah doğan, her akşam batan Güneş'in bile bir amacı var. Kimsenin tenezzül etmeyip düşünmediği soruları kafama çok takıyorum belki de. Sorularımı yanıtladığımda cevaplarım, hayatımın özeti niteliğinde imgesel bir anlam kazanıyor. Tüm bu zihnimin içerisinde dönüp dolanan soruların ortasında, kendini merkez edinmiş bir düşünce yumağındayım diyebilirim.

Sizce de olması gereken bu değil mi? İnsanın düşünmesi, özgür olması, seçim yapması ve bundan sorumlu olması kadar doğal ve sistematik bir ilişki yoktur bence. Seçimlerini çevresindeki bireylere bağlı olarak yapan insanlara psikologların ve psikiyatristlerin hasta gözüyle bakmasının bir anlamı olduğu açıkça belli oluyor. Bana sorarsanız karar almak için başka insanları bekleyen ve sorumluluğu miras dağıtır gibi etrafa dağıtan kişiler, sinyali düşük, karıncalı bir televizyona benziyor. Cızırtı sesleri insanı irrite ettiği gibi uydudan aldığı sinyali işleyip yansıtmaz. Boştur. Herhangi bir renk yoktur ekranında.

Özgürlük ise gerçekliktir. Kestiremezsin bir saniyenin ödeteceği bedelin ağırlığını. Her şeye rağmen güzeldir. Ayaklarınız yere bassın diyer bu yollar, çukurlar... Kafamızı kaldırdığımızda gördüğümüz engin gök ile çevrili bu evren... Hepimiz aynı Güneş'e bakıyoruz. Peki, neden düşüncelerimiz farklı? Bir zamanlar kendilerine İlah bildikleri Güneş, her sabah orada. Hepimiz geceleri aynı Aya, Yıldızlara bakıyoruz. Peki, neden yaşantılarımız farklı? Bunun nedeni özgürlüktür. Yaptığımız özgür seçimlerdir ve tek başımıza bu sorumluluğun altına girebilmektir.

Bana ne kadar özgür olduğumu sorarsanız, zincirlerimin uzandığı yere kadar özgürüm diyebilirim. İnançlarım ve prensiplerim doğrultusunda ufkumun yettiği kadar özgürüm. Düşlemekten korkarak yaşamaya hapsolma ve sadece yıldızlara bakmak için kaldırdı kafanı. Bunun için bile değer. Başka birini suçlayabilsem daha kolay olacaktı, eminim. Ama etrafımdaki insanların fikirlerinin hışmına uğramaktansa, kendi düşüncelerimi gerçekleştirmeyi ve onların sonucundan pişman olmayı yeğlerim. Sorumluluk almaktan korkmayın kendi düşüncenizle iradenizle var olmayı seçin. Bu riski göze aldıkça koca koca düzlükte var olan ve hiç durmayan bir fikir ırmağı olacaksınız. Aksi takdirde başkasının boyunduruğu altında devrik bir kum torbasından fazlası olamazsınız. Şimdi siz seçin, yaptığınız seçimden siz sorumlusunuz...

■ Talha Bilal Altıntokmak

Hak Gidere: İsrâf

Yaratılan Hakk'ın eseridir, O'nu hatırlatır, O'nu zikrettirir. Bu onun doğasında mutlak bir olgudur. Dahası, tüm benlikten uzak bir şekilde, O'nu zikreder kendisi, boynunu бүker; olması hak olan olacılara. Olur elbet. Olması gerekenin olması O'na kolaydır. Bırak olsun, eę boynunu! Yaratıcı kapı açıyor sana böylelikle. Verdiğim nimetlere şükret diyor. Daha çok vereyim, daha iyisini, güzelini... Elbet bayağılıktan uzak bir şekilde, haddini bilerek zikret, şükret.

Kim sayabilmiş ki Âdemoęluna verilen nimetleri? Sayısız nimetler içinde kayboluyoruz. En barizlerinden, çeşit çeşit giyeceklerimiz var. Hem de fazlasıyla.. Koyacak yer bulamayacak kadar ayakkabımız var. Hem de çeşit çeşit. Hepsisi de olmazsa olmaz logolu olanlarından! Tabi Allah'ın nimeti ve ikramı hayatımızda görölmesi gereken bir durumdur. Nimetin güzelini kullanmak ile israf farklıdır. Nimeti sınırlayan kibir ve israftır. Buradaki ölçüyü kaçırmamak gerekir. İsrâf, lüks hayatı terk edememektir. İsrâf, canımızın çektiği her şeye sahip olmaktır. Terazimizin israf tarafı ağır basmamalı. Boşa geçirdiğimiz zamanı, kıymetini bilmediğimiz sağlığı, har vurup harman savurduğumuz cüzdanimizi, hafızamızda kendimize ayırdığımız ilmimizi, rotasını bilmediğimiz gençliğimizi, soframızda bıraktığımız bir lokma ekmeğimizi, bir kaşık yemeğimizi, bir adet pirinç tanesini düşünmeliyiz. Bunların ölçüsünü, terazinin diğer tarafına göre yapmalıyız.

Demiyor mu Kâinatın Yaratıcısı “Yiyin için fakat israf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez.” O zaman kendimize soralım sevilmemek mi istiyoruz? Nereden bulaştı bize bu gaflet? Sorulmaz mı bu nimetler? Hani denirdi ya ‘tabağında yemek bırakma arkandan ağlar, gelir’. Hakikat odur ki; gerçekten öyle olacak. Bu sözü bile artık unuttuk. Zamanımız öyle bir zaman ki her türlü israf her an her yerde mevcut. Çalıştığınız ortamda on tane ışık var fakat sana iki tanesi yetiyorsa üçüncüyü açman israftır. Hâlbuki Efendimiz (sav) dini konularda bile orta yolu seçmemizi bize öğütlemiştir. Örneğin abdest alırken bile ölçülü olmamız gerektiğini vurgulamış , kendisi de bizzat uygulamıştır.

Etrafımıza şöyle bir göz attığımızda çoğu şeyde aşırıyız. Daha ortalık kararmadan sokak lambaları yanıyor ve yine ortalık aydınlandığında yanmaya devam ediyor. Kaldığımız yurtlarda yemeklerden sonra çöp kovaları doluyor, parça parça ekmekler bırakılıyor, yenmiyor. Gerçekten unutmuş bir vaziyetteyiz. Bunları düşünüp idrak etmek biz gençlerden başlamalıdır. Eğer bir şeylerin düzelmesini istiyorsak kıyısından kenarından bir şekilde başlamalıyız. Son olarak Efendimiz (sav)'in şu hadisini düşünelim: “Kim bir kötölük görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse, diliyle değiştirsin. Diliyle değiştirmeye de gücü yetmezse, kalbiyle düzeltme cihetine gitsin ki, bu imanın en zayıf derecesidir.”

Eğer düşünemiyorsak, ne anlamı var konuşmanın,
Eğer duyuramıyorsak sesimizi, ne anlamı var kelimelerimizin.
Unutuyorsak şayet hakkı batıldan ayırt etmeyi,
O zaman ne anlamı var iki nefeslik yaşamamızın.

■ Nazlıcan Sardoğan

Yoksunluk

Bilmezdim, bir insanı sevmek neye tekabül eder. Bilmezdim neyle denk düşer bu yürek. Yalnız bir orman kadar ıssız ve gökteki yıldızlar kadar uzak. Nedir anlamı bu yüreğime sığmayan hasretin. Yerim yok sanıyorum, kabarıyor gönlüm bir gök gibi. Üstümüz engin bir gökle çevrili...

Sıkıca kapıyorum gözlerimi. Birileri sonlandırıyor cümleleri köşeleri zorla kesilmiş, zımparalanmış gibi, kurtulmaya çalışıyorum satır aralarından. Yoksunluğun ve çaresizliğin yarattığı kuytu bir köşe bu. Zihnimdeki o karanlıkta hissettiğim duygular bihaber yaşardı dünyadan. Yeryüzüne bir yağmur düşse yeterdi bulanıklığını yeşertmeye akıp giden onca anı arasından, gücünü hayattan alan ve ona karşı kullanan...

Bir yokluktan doğardı ve ben varım derdi henüz kanatları bile çıkmamış savunmasız bir kuş gibi. Kalbini söndüren bir ateşin aydınlığında başım devrilecek, koca yaşlı bir çınar gibi. Seni görmediğim ve hissetmediğim içindir belki. Sevgi nasıl bir duygu ki Yaratan sevgisinden başka sevgiyi tahayyül edemiyor aciz bedenim.

■ Süeda Cicek

Körpe

Hâlihazırdaki sonuçları sizinle de paylaşayım;

Körpe: Dalından yeni koparılmış, tazeliği üstünde, kart karşıtı.

Kart karşıtı. Her ne kadar bu tanım, kart kelimesinin zıddı manasında kullanılmış olsa da, benim için körpenin verdiği mücadeleyi de ihtiva ediyor. Daha kapsamlı yazarsam ; (ya da insanlar duygularımı okuyabiliyormuş gibi yazmazsam) körpe sadece bir kelime değil, bu hayatta varoluş meselesi aslında. Kaybettiğimiz, kaybettiğimizi dahi bilmediğimiz, nasıl hissettirdiğini bilseydik asla gitmesine izin vermeyeceğimiz huzur dolu bir kaç değer, hissin içinde bulunma hali olarak karşımızda; körpe.

Tüm âzâlarımızın maddi manevi kirlendiği bir zamanın eteklerinden tutup yaşamaya çalışıyoruz. Her şey ve herkes çok hızlı... “Bu hız içerisinde neyi koparırsan o kâr” mantığı beynimizin içine çoktan yerleşmiş durumda. Fakat keşke olay “ bu kadar hızlı bir yaşamın içinden ne kadar güzellik biriktirebilsem o kâr” şeklinde zuhur etseydi, ben de tüm düzenin nasıl huzurla işlediğine dair şaşkın ve sevinçli şekilde amatörce bir dörtlük yazıyor olsaydım.

Gel gör ki durum korkunç. Bazı hakikatler kapımızı çalmasın diye sürekli meşguliyetimiz var. Kalp kırmak, düşüncesiz bir harekette bulunmak veya ne kadar gözü kara olduğumuzu cümle âleme ispat etmek için fazlaca yorulmamıza gerek yok. Aslında hiç yok. Oturduğun yerden de dönüyor bu çirkin döngü. Harika nesneler, son teknoloji aletlerle çevriliyiz. Mutluluğumuzu ya da mutsuzluğumuzu çevrimdışı, çevrimiçi hareketleriyle anında tüm dünyaya yayıp karşımızdaki insana düzgün bir cümle kuramayacak kadar sorunlu varlıklarız. Sadece karşımızdaki insanlara değil, yaratılmış olarak içinde bulunduğumuz tüm varlık âlemine karşı da kapattığımız algılar var.

“Anlaşılmak için değil içlerindeki tuhaf duyguları kusmak için konuşuyor gibiydiler. Küçük çığlıklar atıp “Ay!” diye üzülen, bazen ağlasalar da hemen halleri değişebilen, tepki veren ama harekete geçemeyen homurtulu yaratıklardı. Kelimelerin duyguları ifade etmedeki yetersizliği sanki beyinleri içinde onları harekete geçiren yerle duyguları arasındaki bir temassızlığa neden oluyordu. Ya da duyguları mıydı yetersiz olan? O yüzden mi bu kadar kısırdı kelimeleri? Problem dilleri miydi yoksa duygu üretmekteki tıkanıklıkları mı?” diyerek anlatmış ve sorgulamıştı dünyalıları Sonje.*

Bir kaç ay önce bu cümleleri üzgün bir kabullenme ile okurken “dünyalı” olmak istememiştim ve şimdi Uranüslüyüm demeyeceğim tabii ki. Sadece, şu durumda anlatılan “dünyalı” kavramına karşıtlığının kart karşıtı tanımına çok uygun düştüğüne inanarak körpe kalabilmenin mânâsına yürüyelim diyorum. İnsânî, dînî terimlerin huzurunda ve sadeliğinde kartlaşmış fikrin, zihnın, kalbin ve bedenlerin ‘tazeliği üstünde’ haline dönüşüm yapmak gerçek kimliğe doğru yola çıkmak gerek.

Çünkü ne kadar inkâr etmeye kalkışacak olsak da en güçlü ilaçların dindiremeyeceği ağrılar mevcut bedenimizde ve dahi ruhumuzda. Öyle kirli manzaralar var ki etrafta, pek güvenilir deterjanlarımızın bile çıkaramayacağı türden.

Kapana kısılır gibi kısıyoruz maddeye ve rahatladığımızı zannederek kasılıyoruz maddelerin içinde.

Tam bu noktada (daha da ileriye gidip kendimizi uçuruma bırakmadan) bir dönüşümün altına elimizi koyup bizi uçuruma iten yolları temizleme ve çiçeklendirme vakti.

Doğuşumuzdan itibaren tertemiz işlenmeye muhtaç ham birer cevheriz. Neden niyetimiz bu cevheri korumak, parlatmak olmasın? Neden körpeliğin en güzel hali ile dünyadaki tüm sertliğe, kartlığa, duyarsızlığa karşı mücadele etmeyelim? Neden hakiki insan olmaya dair birer adım atıp huzuru duyumsamayalım vicdanlarımızda, ruhumuzda ve bedenimizde?

Değişebilir.

Her şey körpe haline geri dönebilir.
İstersek.

■ Emine ALAY

Ey insan bilir misin?

İnsan en çok da düşüncelerinde boğulmuş. Ve insan en çok düşüncelerinde aydınlanmış. Bu iki zıtlığı taşımak galiba sadece insana özgü olmalı. Bir yanımız boğulurken bir yanımız ise aydınlık bir güneş gibi.

Peki dışımız nasıl bir tezatlıkla görünüyor bilir misin ey insan!

Yüzümüzde birden boğuluyormuş gibi bir acı varken bir de bakıyorsun ki acı yüzümüzden silinmiş yerini kocaman parlayan gözlerle aydınlık bir simaya bırakmış.

Dışımız bu yaşanan iki tezatlığa da uyum sağlarken ya ruhumuz?

Bilir misin ey insan!

Ruhumuz temiz kalmakla kirlenme savaşı verir ve bunu yaparken en çok kendisiyle savaşı. Bilir misin ey insan ruhlar iki kelimeyle anlatılmaz. Ben ruhu sana uzun uzun anlatmak isterim.

Ruhumuzda ne olduğunu bilir misin ey insan?

Allah bedeni, kokmuş balçıktan yaratırken ruhumuza da kendi kutsal nefesinden üfleyip can verdi.

Yani insan en aşağılık olabilirken en kutsala ulaşır. Çünkü insan içinde güzelliği barındırırken kokuşmuş bir pisliği de barındırabilir.

O halde ey insan

Ruhumuzda ilahi bir iyilik barındırırken kötü olmayı seçmek yerine ruhumuzdakini neden sevgi iyilik merhamet ve iyilikle beslemeyelim ki...

Bilirsin kötülük, haksızlık, sevgisizlik, zorbalık, kin, ırkçılık, sadece bu dünyayı karartır, kirletir, yaşanmaz bir hal alır. Unutma, dünyayı aydınlatacak, gül bahçesine çevirecek olan güzelliştir. Bu güzelliği de bir çocuğun gülüşünde, sabah yönünü güneşe dönüp açan bir çiçekte, bir serçenin sesinde ve belki de ninni söyleyen bir annenin gözlerinde bulacaksın Ey insan!

Cizim: Sule Yavuzer

■ Hanife Çetin

Kaleme Almadıklarım

Yazmaya başladığım da öğrendim yazmayı... Harfler birleşirken kelime oldu, kelimeler cümleye dönüştü, dönüştüğünde öğrendim yazmayı... Günlük tutarak başladım satırlarıma. Bıkmadan, usanmadan, yorulmadan her gün yazdım. Öylece kaldı çocukluğumda saklayamadım. Çocuk akı tutamadım en güzel anımı. Geçti zaman uzun yıllar geçti. Keşke diyorum günlüğümle hatırlayabilseydim.

Geçen zaman olsa da elimden kalemim düşmedi. Yazmayı bırakmadım. Yaşım 14-15 daha bilinçli ve daha anlamlı her şey benim için. Tekrar başladım yazmaya bu sefer şiirle devam ettim. Unutamam o ilk şiirimi okulumun dergisinde yayınlanmıştı. Çok mutlu olmuştum düşünsenize şiirinizin altında isminiz. Herkes için küçük olsa da benim için özel ve anlamlı ilk eserimdi. Haydi dedim kendi kendime sözlerle kendine anılar bırak. Başladım yazmaya, yazdıkça yazıyorum bazen günlerimi, haftalarımı veriyorum. Benim defterim sözlerimle, şiirlerimle dolu iyi veya kötü benim cümlelerim. Gözüm gibi bakıyorum. Ama uzun sürmedi mutluluğum; o defterim mazi oldu. Bir gün odamda yazarken dizelerimi dizildi gözyaşlarım gözümün önünde. Babam geldi ne yapıyorsun dedi ve anlattım. Ne olduysa elimden aldı parçaladı defterimi ve sobaya attı. Ben o gün küstüm hem babama hem de yazılara. Yine kayboldu çocukluğum, yazılarım, sözlerim... Böyle olacağını hiç düşünmezdim.

Yine yıllarca yazmadım yazamadım... Nasıl yazabilirdim ki, yine elimden gidecekmiş korkusu kaldı aklımda. Artık bırakmışım yazmayı. Dedim ama bırakmamışım meğer. Okul kitaplarımdan köşelerine sözler yerleştirdim, kitapların en son yaprağı bomboş olurdu ya oralarda bulurum baktıkça

geçmişime. Hiç aklıma gelmezdi tekrardan yazmak, hem de arkamda destek verecek bir hocamın olacağını hayal bile edemezdim. Hocam elinde bir şiir kitabıyla geldi sınıfa lise yıllarımdı unutmuyorum. Kitaba sadece gözümün ucuyla baktım. Hocam aranızda şiir yazmayı seven var mı, diye sordu. İçimden geçirdim evet diye ama neye yarar. Hocam elindeki kitapta şiiri varmış bize hediye etmek istemiş sonra kimse çıkmadı sınıftan. Ta ki arkadaşlarım benim adım söylemeye başladıkları ana kadar. Evet, itiraz etsem de o kitap benim oldu. Hocam sınıftan çıkmadan bana öbür ders yanıma gel dedi. Heyecanlandım acaba ne diyecekti ki? Yanına gittim bana satırlara dönmemi teklif etti. Ona da anlattım her şeyi o ise bana destek olacağını söyledi. Yine elimde kalem ve defter hocamla şiirlerimizi düzenlerdik. Yazıyorum yine, bu sefer farklı, dedim. Eğer şiirlerim çoğalırsa kitap şekline getireceğini söylemişti. Yerimde duramadım yeniden canlandım. Sürekli hocamla istişare ediyorduk. Yazdım yazdım yazdım... Ama yine olmadı.

Belki benim hatam belki de zamanın şartları bize uymadı. Ne olduysa zaman geçti ve ben mezun oldum kaldı bizim şiir kitabı. En azından güzeldi diyebileceğim bir zamandı. Unutmamak için en güzel sebebidim o yıllar. Bu yazı vesilesiyle hocam Mustafa Avcu'ya teşekkür ederim. Peki ne oldu sonra, diyebilirsiniz. Hiçbir şey olmadı. Elimde kaldı boş sayfalar şimdi sadece sevdiklerime yazıyorum. En azından beni hatırlasınlar diye, kalemin iyiymiş desinler diye. Biliyorum bende kaybolanlar onlarda hep saklanacak son sözüm size olsun.

Sizlerde yazılanın değeri her zaman ayrı olsun her şey gider değeri kalır aranızda yazılanların...

■ Oğuzhan Kandemir

İslam Düşüncesi ve Modern Düşünce Üzerine

Düşünce tarihinde hep Klasik/Kadim dönem ve Modern Dönem ayrımı yapılır. Kadim dönem Antik Yunan düşüncesi merkeze alınarak 16-17. yy.'a kadar yapılan bir dönemlendirme iken Modern dönem 16-17. yy.'dan günümüze kadar olan zaman dilimini işaret etmektedir. Elbette bu dönemlendirmeler birbirinden net bir şekilde ayrılan tarihleri değil geçiş süreçlerini ve gidip gelmeleri de ele alan bir süreçtir. Ancak bu dönemlendirmeler Batı'yı merkeze alarak ve onun yaşadığı gelişmeleri takip ederek yapılmaktadır. Bu dönemlendirmelerin içerisinde sadece Batı anlatılmış olsa yapılan doğru olabilir. Fakat Klasik dönemde İslam Düşüncesinin de yer alması, tarihi süreçte Antik Yunan ile Modern dönem arasında katalizör görevi görmekten öteye gidememiş ve kendine ait bir bütünlüğü olmayan bir düşünce ve medeniyetmiş gibi algılanmasına yol açmaktadır. Avrupa'nın dünyaya yaptığı etkiden bahsediliyor ancak diğer medeniyetlerin Avrupa'ya yaptığı katkıdan hiç söz edilmemektedir. Ayrıca üniversitelerde okutulan bu tarih anlayışı, Antik Yunan öncesinde neler olduğundan mesela bir Hint, Çin, Mısır, Sümer gibi medeniyetlerden kısa kısa bahsederken eksene Yunan'ı oturtmakta ve sonrasını da yine Batıyı merkeze alarak tarihi yazmaktadır. Bunu sadece tarih yazımında değil haritalarda da görmek mümkün. Olduğundan fazlaca büyük ve merkeze alınarak çizilmiş bir Avrupa ve küçücük gösterilen Hint kıyıları veya diğer yerler gerçeği yansıtmıyor olabilir mi? Kendini dünyanın merkezine koyan bir mekân anlayışı beraberinde diğer bölgelerin sömürülmesi gereken ve öteki bölgeler olarak dışlanmasına yol açmaz mı? Bu sorular sorgulanmayı bekliyor ve bizler kendi medeniyetimiz çerçevesinde yeni bir tarih yazımıyla mükellefiz.

Genel olarak yaptığımız bu eleştirilerden sonra modern dönemi ve öncesini tanımaya ve yakından ele almaya çalışalım. Tabi bu yazıda bu süreçlerden genel olarak bahsedilmekte ve spesifik konulara değinilmemektedir. Modern düşünce deyince düşünsel düzlemde Antik Yunan-Hristiyanlık sosyal ve ekonomik düzlemde feodal düzenden kopuş ve kapitalizmi, sekülerliği, insan merkezçiliği, ilerlemeyi, piyasayı ele alan bir hayat formu aklımıza geliyor. Modern düşünce aslında felsefi alanda ve zihinlerde yaşanan kopuşun siyasal ve sosyal alanlara da yansıyan topyekûn bir dönüşümün sonucunda oluşmuş bir hayat formu da diyebiliriz. Bu kopuşu Descartes'ın her şeyi şüphe ederek ve eskiden gerçekliği olan her şeyi silerek yani sıfır noktasından başlayarak izlediği metot ve buradan ulaştığı sonuç olan "cogito ergo sum"*, insanın artık var olmasını akla bağlayan ve akli ön plana çıkaran düşüncenin ürünü olduğu kadar geçmişte verili olarak kabul edilen birçok bilgi kaynağının da dışlanması anlamına geliyordu. Nitekim bunun siyaset felsefesine yansımaları olan sözleşme teorisi devlet öncesi birtakım başlangıç noktaları esas alarak daha önceden oluşmuş olan düzenleri reddediyor ve siyasetin, devletin, egemenliğin artık beşeri bir ürün olan söylemiyle, insanların iradeleriyle oluşmasını öngörmektedir. Hobbes, Locke, Rousseau bu anlamda Descartes'ın felsefi alanda yaptığı dönüşümü siyaset alanında yapmakta ve egemenliği tabiri caizse gökten yere indirmektedir. Modern öncesi döneme baktığımız zaman varlık-bilgi anlayışı

Fotoğraf: islamdusunceatlasi.org

olarak insan kendini kuşatan kozmik gerçekliğin bir parçasıydı ve insanı aşan bilgi kaynakları vardı. Platon'un idealer evreni tasavvuru örneğinde görüleceği üzere bize görünen nesnelerin gerçeğin birer silik kopyası olduğu görüşü ve ideal olanın ancak insanı aşkın bir tecrübe ve temaşa yoluyla elde edilebileceği inancı vardı. Modern dönem öncesindeki ideal hayat anlayışı Antik Yunan döneminde ara tanrı formülleriyle ifade edilirken, Ortaçağ'da bunun kilise eliyle tekelleştiğini ve kilisenin dediğinin ideal hayat anlayışı olduğunun inancı vardır. Moderniteye giden süreçteki değişimin bir başka boyutu olan hukuk açısından bakacak olursak, öncesinde doğal haklara yapılan bir vurgu varken modern dönemde hakkın teamül ve irade uyuşmaları üzerine temellendiği ve devlet tarafından tanınan pozitif hukuk anlayışının egemen olduğu görülmektedir. Yani kadim dönemde hukukun kaynağı insanı aşan verilerken modern dönemde insanın kendi yaptığı normlarla şekillenen hukuk olmuştur. Modern döneme giden bu süreçte yaşanan birçok tarihi dönüşüm evreleri olmuştur. Rönesans döneminde ilk defa İsa ve Meryem'e atıflı tablolar yerine sıradan insanların portleri çizilmeye başlanmış, Reform döneminde Martin Luther güçlü bir sesle kilisenin otoritesini sarsıp yıkılmaz denen birçok tabuyu yıkmış ve tüm bunlar artık birçok şeyin değiştiğini ve aracı kurumların tekelinden çıkan bilginin insandan neşet ettiğini göstermektedir. Aydınlanma dönemi düşünürü Kant aydınlanmayı "insan aklının ergin olamama durumundan çıkması" olarak tanımlarken sanırım artık Avrupa'da hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını gösteriyordu. Belki tüm bu dönüşüm Batı için gerekliydi ve varılması gereken bir süreçti. Fakat bu ilerleme anlayışını tüm dünyaya dayatmaya çalışması ve bunu demokrasi, insan hakları, hümanizm, teknoloji adı altında yapması yine Batı'nın eski yıktığı dogmaların yerine yeni dogmalar koyduğunu ve bu yaşadığı süreçleri diğer medeniyetlerin de geçirmesi gereken süreçlermiş gibi algılanmasına yol açtı. Bir Müslüman olarak bunun böyle olmadığını düşünüyorum ve bir dünya görüşünün zaman ve mekanda tecessüm etmiş hali olan medeniyetlerin gerek kendilerini algılayış biçimleri gerek kendilerini ifade ediş biçimlerinin farklı olduğu fikrini savunuyorum. Bize düşen vazife ilk olarak bu İslam medeniyetinin ne olduğunu ve Batı düşüncesinden farklılaştığı noktaları tespit etmek ve günümüzde bunu yaşanabilir kılmaktır. Bunun için ilk olarak İslam Düşüncesi diye bir düşüncenin olup olmadığını ve oryantalistlerin haklı olmayarak söylediği şekliyle söylersek İslam düşüncesinin kendine has özellikler taşımadığını, hadislerin şahsi inisiyatiflere dayandığını, Arap kültürünün devamı ve Yunanlıları tercüme etmekten ibaret ilmi

faaliyet ürettiği gibi tezleri çürütmemiz gerekir.

Biz İslam düşüncesinin gerek kendinden önceki medeniyetlerden gerek kendisinden sonraki modern dönemden farklılaştığını ve bir bütünlük arz eden kendine has bir medeniyet olduğunu söylüyoruz. Bunun kanıtı olarak İslam diniyle birlikte insanların güçlü bir ben idrakine sahip olduklarını, yeni bir ilmi anlayışın ortaya çıktığını ve tüm bunların sistemleştirilerek bir bütün halini aldığını söyleyebiliriz. İslamla birlikte insanın varlık anlayışı topyekûn değişmiş ve tevhit inancı tüm İslami ekollerin ortak unsuru haline

almıştır. Tevhit prensibi Allah'tan başka ilah olmadığını ve O'na teslimiyetin

kayıtsız şartsız olmasını ifade eder ve bu yönüyle modern dönemdeki insan merkezliliğinden de Ortaçağ'daki kilisenin

Tanrı'ya ortak oluşundan da net bir şekilde ayrılır. İslam'da

Allah ve insan arasında mutlak bir hiyerarşi vardır ve bu hiyerarşi de aynı düzlemdeki uzaklığı değil farklı

düzlemdeki uzaklıktan kaynaklanır. Ancak Batı'nın yaşadığı tecrübeleri dikkate aldığımızda orada Tanrı'nın insana hizmet edebilecek nitelikte

kurgulandığı ve beşeri düzlem ve ilahi düzlemin aynileştiği (örneğin Teslis inancı) ve en sonunda ilahi bilgi kaynağını reddedip tanrıtanıma bir

boyuta ulaştığını görürüz. Varlık şuurundaki değişimin yanı sıra İslam düşüncesinde mekân idraki de Batı düşüncesinden farklılık arz eder. Batı

düşüncesine hâkim olan dünyaya kendinin merkezine koyan ve diğer toprakları sömürülmesi gereken yerler

olarak mekân anlayışının aksinde İslam'da Doğu da Batı da Allah'ındır anlayışıyla şekillenmiş ve dışlanan bir toprak parçası

anlayışını reddeden bir fikir hâkimdir. Mekân anlayışında ortaya çıkan Dar-ul Harp ve Dar-ul İslam tanımlamaları ise hukuki zorunlulukların ortaya çıkardığı asla

çatışmayı öngörmeyen yapıları ifade eder.

Şüphesiz İslam Düşüncesi ve Batı Düşüncesi alanında bu yazıya sığmayacak kadar farklılıklar olduğu gibi benzeşen noktalar da vardır ancak bu iki medeniyetin birbirleriyle aynileştiği anlamına gelmez. Medeniyetlere değişmeyen şeyler olarak bakmamak

gerekir. Zira İslam bir mekânda yaşanılmış şekliyle medeniyet haline gelmiş ve insan unsuruyla beraber doğal olarak İslam'a aykırılıklar ortaya çıkabilmektedir. Yani İslam'ı ve medeniyetini birbirinden ayırmak ve geçmişte yaşanan olumsuzlukları ayıklayarak medeniyeti canlı tutarak yolumuza devam etmemiz gerekir. Böyle davranarak medeniyeti dondurup dogma haline koymak yerine onu günümüzde yaşanabilir kılmak ve geçmişte yaşanan olumsuzlukları İslam'a izafe etme tehlikesinden de kurtulmuş oluruz. Son olarak Batı medeniyetini kendimizden ayırıcı noktaları tespit etmek ve İslam'a en uygun medeniyet modeli tasavvurunu inşa ederek kendimizi var kılabilir ve geleceğe dair bir şeyler söyleyebiliriz.

Fotoğraf: dusunbil.com

■ Sinan Arslan

Muğlakçılık Değil Mutlakçılık

Bir peşin fikirle başlayabiliriz ki, “Doğru mu istiyorsun; Allah ve Resülünün bildirdiği, Güzel mi istiyorsun: Allah ve Resülünün gösterdiği, İyi mi istiyorsun; Allah ve Resülünün öğrettiği”, hükümce kâinatta ne varsa onun tecellisini, her şey ondan ama o değil. Böylece tüm iş ve verimleri MUTLAK FİKİR etrafında açarak eşya ve hadiseleri bize öğretilen, gösterilen ve bildirilence anlayıp Allah’ın insanı memur ettiği eşyaya ve hadiselerle tesir emrini de anlarız. Bugün batı bu memuriyete tersinden boyun bükerken biz bildiğimiz halde yerine getirememiş bulunmaktayız.

Elbette maluma sahip olmak onun şuurunda olmak değildir. Mesela şariat hükümlerini bilip de iman etmeyip küfre çalışan Oryantalistler de bu zaviyedendir. İş ve verimler malum ile malumun şuurlaştırılmasıyla “vasıta sahip olduğu gaye nispetinde kıymetinde sahiptir” gerçek tezahürlerini verimlendirir. MUTLAK VE BÜTÜN FİKİR ile İSLAMA MUHATAP ANLAYIŞ olmaksızın bir işi verimlendirmenin ne denli sığ olduğunu görürüz. Fikir denildiğinde Üstad Necip Fazıl’ın ifadesiyle; yüzüne sigara dumanı üflenmiş gibi olanlar hali hazırda varlığını sürdürmekte. Hiçbir ölçüye sığmaksızın İSLAMA MUHATAP ANLAYIŞ yoksunları ne varsa alalım mantığıyla o da olur bu da olur diyerek kıymete değer ne varsa içini boşaltmış ve ayaklar altına almıştır. Bunun delici tesirleri neticesinde muvazeneden, anlayıştan, şuurdan, ferasetten uzak gençlik yüreklerinin fitraten yoğurulduğu islamdan uzaklaşmakla kalmayıp gündelik örselenmiş, hiçbir keyfiyete bağlı olamayan hadiseler etrafında yoğurulmaktadır. Bu güdücülerin elinde sefalet düşen gençler ve genç olduğu halde kendini ihtiyar bulanlar anın şartlarından ve en aziz ve mukaddes davanın sırlı tavırlarına arş ve arz fersahlığında

uzaklıkla alakalardan kesilmenin çilesiz çilesini çekmektedir. Nicedir ideal uğruna temellendirilip hedeflenebilen oluşlar kendini sırlı kapılar arkasında gizlemektedir. Çağın uyutucu hareketliliği ile nefsin eline sevk edici dalaleti bir sis olup ruhun emrine girmesi gereken akılların üzerine çökmüştür. Bunun farkında olunmasının elzemliği her köşe başını tutan yabancı ot gibi dağınık, seyrek ama bittiği yerde başkasına izin vermeyen akılsız akılcılık gibi ruhsuzlukların önüne geçmede köşe taşı olacaktır. Nefsani günü birlik uğraşları bir kenara bırakıp İdeali MUTLAK ÖLÇÜLER gereğince arayıp bulmak, arananın bulunduğu neyin bulunduğunu da gösterecektir. İslam önce bulmanın sonra aramanın rejimi olduğunu göz önüne alarak sürekli derinliğine ve genişliğine DÜNYA GÖRÜŞÜ çapında çalışmalar yapılmalı. Başıboş bir kalmışlık hali olan bu durumdan çıkmanın metodu budur.

Maalesef ki bu dertten uzak olanlar geleceğin karanlığına hizmet etmektedir. Hali hazırda son dönemlerde İslam dünyasının içinde pıtraklaşan Kökten yapalcılar, Akılsız akılcılar, Mealciler, Diyalogcular ve daha nice dalalet kutbunun bağlıları İslama Muhatap anlayışın olmadığına ne gibi sonuçlar doğuracağını göstermiştir. Bu tipler nedeniyle bağlısını soğutan, tanışanını ürküten bir din algısı oluşturmışlardır ve gençlik de bundan nasibini öylesine almıştır ki din dendiğinde afyon ve serkeşlik gözüyle bakılmasına sebep olunmuştur. Bu güdücüler bir hastalıklı ur hükmünde kalmışlardır. Sır anlayışından uzak, eşyanın hakikatinden mahrumlukları çevrelerindeki de etkilemiştir. Tek kurtuluş yolu ise Allah ve Resülünün ipine sımsıkı sarılmaktır. En başta zikrettiğimiz peşin fikrimiz kurtuluş yolunun esası halindedir.

■ Bahtiyar Kadayıf

Sineklerin Tanrısı ve Trajedyamız Üzerine Notlar

William Golding (1911-1993)'in alegorik bir üslup ile yazmış olduğu "Sineklerin Tanrısı" (The Lord of the Flies) adlı roman, bir grup İngiliz çocuğunun bir Mercan Adasındaki esrareniz öykülerini anlatır. Bu çocuklar, farklı yaş gruplarına ait çocuklardır ve birbirlerinden farklı karakterlere sahiptirler. Aslında "Mercan Adası" (The Coral Island) adında R. M. Ballantyne'nin 1858'de yazmış olduğu romanın kurgusuna, adadaki çocukların bir İngiliz olmaları, iki hikâyenin de alegorik olması ve bazı kahramanların isimlerinin bile aynı olması yönüyle benzer bir kurguya sahip olduğunu söyleyebiliriz. Fakat bizce Ballantyne'nin yapıtı, bir ütopya olarak okunabilirken, Golding'in eseri adeta bir distopyanın sahip olduğu nitelikleri yansıtmaktadır.

Kitapta, Üçüncü Dünya Savaşı çoktan başlamıştır ve bu savaş muhtemelen Batılı Kapitalist ülkeler bloğuyla, Komünist/Sosyalist Doğulu ülkeler bloğu arasında gerçekleşmektedir. Çocukların savaşın etkisinden kurtulmaları için uçak yolu ile kaçırılmalarını ve havada iken yine muhtemelen bir düşman uçağı tarafından vurulup, ıssız bir adaya düşmeleri ile başlayıp bir İngiliz kruvazörünün çocukları adadan kurtarması ile biten hikâyeyi konu etmektedir. Aslında Golding askerdir ve müttefiklerin Normandiya çıkartmasına (Haziran 1944) katılmıştır. Yazar, kurgusal olarak Üçüncü Dünya Savaşı'nın çıktığını ve Britanyalı, çocukların savaştan uzaklaştırılmaları ile başlamaktadır.

Hikâyenin başkahramanı olan Ralph, adaya düştüğünde mutludur, çünkü büyüklerin onları yönlendirmelerinden uzak, rahatça oyun oynama imkânı bulmuştur. Ama öbür taraftan da gelişecek olaylarla birlikte bir deniz subayı olan babasını bekleyecektir, babasının onları kurtarıp eve götürmesini... Kısa süre sonra lakabı "Domuzcuk" olan şişko, hantal, astım hastası olan ve neredeyse göremeyecek kadar miyop olan bir çocukla tanışacaktır. Mina Urgan'ın aktarımına göre, bu çocuk Britanya'da düşük sınıfların şivesi ile konuşmaktadır. Tüm bu olumsuz özelliklerine rağmen Domuzcuk, oldukça zeki ve akıllı bir çocuktur. Herkesin birbiriyle çekiştiği sırada bile o, güneş saati icat etmeye çalışmaktadır. Domuzcuğun aynı zamanda, adadaki diğer çocukların arasını düzeltmeye çalışmak, arabuluculuk yapmak, her fırsatta iyi ve elverişli olanı söyleyen, ortak vicdanın sesi olan yüce ruhlu bir kişiliktir. Ne var ki adadaki hiçbir işe karışmaması, genellikle oturması gibi nedenlerden ötürü; tembel, işe yaramaz bir kişi gibi görülmüş ve pek sevilmemiştir. Bununla birlikte Domuzcuk, Ralph'in liderliğini her zaman desteklemiş, birçok olayda onun yanında olmuş, ona da yol göstermeye çalışmıştır. Örneğin, bütün çocukların bir araya gelip toplantı yapma kararını beraber almışlardır ve toplantının ilan aracı ise adına şeytan minaresi dedikleri, büyükçe bir deniz kabuğu ile olmuştur. Deniz kabuğu kimin elinde ise konuşma hakkı da onundur. Hikâye boyunca söz konusu deniz kabuğu her şeye tanık olan bir alettir. Bu alet, sevinçlere, üzüntülere, şaşkınlıklara, kızgınlıklara, çocukların kendi aralarındaki tartışmalarına, onların hırslarına-ihtiraslarına, öfkelerine ve daha birçok şeye tanık olmuştur. Çünkü deniz kabuğunun yer aldığı mevkii lider kişinin elinde olması ve kullanıldığında adanın her bir tarafından duyulmasıydı. Bu da liderlik vasfının en özel anlamıydı.

Ralph, adada bunu yapabilen tek kişiydi ve bu yüzden lider olmayı fazlasıyla hak etmekteydi. Fakat diğer taraftan adadaki çocuklar arasında onun liderliğine temelden itiraz eden, gözü liderlik hırsıyla dolu olan ve belki de en az Ralph kadar lider olan Jack adında bir çocuk vardı. Jack, avcı kişiliği ile ön plana çıkmış, kendi idaresinde işleyen bir avcı grubuna da liderlik yapıyordu. Grubundaki çocuklar, Jack'in acımasızca emirlerine, isteklerine ve yapılması gereken tüm işlere hazır kıta beklemekteydiler. Jack kendi grubu üzerine mutlak bir otorite ve tahakküm kurmuştu ve Mina Urgan'ın deyimiyle bunu her zaman kaba kuvvet, şiddet ve zulüm ile sağlamaktaydı. Gerçekten de öyleydi, Jack acımasız bir kişilikti. Bu böyleydi. Bu gruptaki çocuklar bizdeki izci kıyafetlerini andıran disiplinli giyimleri ile bir asker görüntüsünü andırmaktaydılar. Ralph başlarda Jack'den ve onun karizmatik özelliklerinden etkilenmişti, hatta bu yüzden onunla dost olmak ve aradaki ilişkileri sıcak tutmak istemişti. Ancak karşısındaki bu güzel giyimli, disiplinli kişinin kıyafetlerinin aslında kibir koktuğunu fark etmekte de gecikmeyecekti. Ralph'in en yakın arkadaşı olan Domuzcuk'a karşı başlarda Ralph de Jack'in etkisiyle soğuk davranmıştı. Ancak Jack'in gerçek yüzünü öğrendikten sonra Domuzcuk'a sahip çıkmıştı. Fakat yine de Domuzcuk, Jack'in onu dövmesiyle kör olacak, Roger'in de üzerine büyükçe bir kayayı yuvarlamasıyla kaçamayarak elim bir şekilde ölecekti. Yani Domuzcuk, Jack ve onun yakın arkadaşı olan Roger'in hırslarına kurban gidecekti.

Jack'in grubuna kurban gidecek diğer bir isim de Simon olmuştur. Simon, diğer çocuklara göre çatlağın biriydi, onun hakkında böyle düşünülmesinin sebebi, onun sık sık sara nöbeti gibi bir rahatsızlıktan ötürü düşüp bayılmasıydı. Buna ilaveten o erdemli sözler eden, ermiş ve mistik kişiliği ile temeyyüz etmişti. Simon'un hikâye boyunca en çok göze çarpan özelliği onun diğergâmlı olmasıydı, kendisinden çok diğer çocukları düşünürdü. Adadaki meyve ağaçlarına uzanamayan küçükler için meyve ağaçlarına uzanır, onları toplar ve küçüklerle ikram ederdi. Jack sık sık ava gider, kendisiyle birlikte ava giden çocuklara ganimetten pay verirdi. Simon bu ava katılmış, fakat Domuzcuk katılmamıştı. Paylaşılan et yenirken Domuzcuk da istemiş, ancak ona et verilmemişti. Simon kendi hakkını, cömertçe Domuzcuğa vermişti.

Jack'in diğer çocuklar üzerinde etkisini arttırdığı sıralarda 'adada bir canavar var!' söylemi almış ilerlemişti. Jack, söz konusu küçük çocukların ileri sürmüş olduğu bu söylemi değerlendirmesini bilmişti. Onların korkularını kullanmasını gerçekten iyi biliyordu. Böylelikle hayali olan bu canavarın peşine düşmeyi, onu öldürmeyi, sık sık provakatif bir şekilde ileri sürüyordu. Başlarda Ralph, bu canavar hikâyesine inanmasa da zamanla inanmaya başlamıştı. Ancak olayların başından beridir bu canavar hikâyesine inanmayan tek kişinin Simon olduğunu biliyoruz. O adadaki canavarın gerçek kimliğini tespit etmek için, onun bulunduğu tepenin üzerine çıktı ve orada olan şeyin kayaların arasına sıkışmış, paraşütüne bağlı bir pilot olduğunu anlamıştı. Bu ölü pilotun bağlı olduğu paraşüt, rüzgârın etkisiyle sürekli havada süzülüyor, uzaktan onun bulunduğu tepeye bakınca adeta bir canavar görüntüsü arz ediyordu. Çocuklar da onu gerçek bir canavar zannediyorlardı. Oysa Simon'a göre gerçek canavar herkesin kendi içindeydi ve onu bir türlü öldüremiyorlardı. Sırf bunu söylemek adına dağdan inen Simon, o sırada Ralph ve Domuzcuk'un da aralarında bulunduğu bir extasy gösterisinde -bu gösteride domuz avından hep birlikte dönen Jackgillerin "Canavarı gebert! Kanını dök!" diye bağıra bağıra tepinerek ölüm dansı yapıyorlardı- canavarın olmadığını söylemeye çalışan Simon, gözü kararmış Jack grubu tarafından ellerindeki tahta mızraklarla ve tabii gücün verdiği sarhoşlukla saldırıya uğramış ve oracıkta linç edilerek öldürülmüştü.

Ralph'in tüm derdi adada kendilerine ulaşmaları için büyüklere bir alamet olsun diye dağın zirvesinde yaktıkları ateşin sürekli harlanması, hiç sönmemesi ve canlı tutulmasıydı.

Aynı zamanda Ralph, çocuklar arasında birlik dirlik ve düzenin olmasını isteyen cömert bir başkanı andırmaktaydı. Ancak en güzide iki arkadaşını kaybeden Ralph'ın bir anlamda otoritesi sarsılmış, onu demokratik yollarla deviremeyen Jack, Ralph'ın adeta sağ ve sol kolları olan Domuzcuk ve Simon'u ortadan kaldırmakla Ralph'e büyük bir darbe indirmiş oldu. Diğer çocuklar ise en büyük canavarı avlamak ve domuz avında bulunmak üzere kendi yanına çekmeyi başarmıştı. Ne var ki diğer çocuklar sonu gelmeyen toplantılardan ve Domuzcuğun akıl satan sözlerinden bıkmışlar, Jack'in aksiyon vaat ettiği dünyasına katılmak istemişlerdi. Böylelikle Ralph, yalnız kalmış, dahası bir sonraki kurban

konumuna gelmiş ve hep saklanmaya başlamıştı. Jack ise kayakale denilen bir yerde kendi otoriter düzeninin kurmuş, gücün vermiş olduğu sarhoşlukla da daha gaddar, daha zalim ve Rogerle birlikte daha acımasız bir hale gelmişlerdir. Ta ki bir İngiliz kruvazörünün çocukları o adadan kurtarana kadar...

Golding'in romanı, özetle bu şekildedir. Şimdi eserdeki olayları incelemeye başlayalım...

Romanda çocukların bir dişi domuzu nasıl avladıkları işlenmektedir. Buna göre çocuklar bir çember oluşturup domuzu köşeye sıkıştırmış ve onu mızraklarıyla yaralamışlardır. Sürekli kan kaybeden domuz çareyi kaçmakta bulmuş fakat akan kanı ile avcılarının iştahını kabartmış ve daha bir heyecanla takip edilmesine neden olmuştur. Kısa süre sonra domuzu kenara sıkıştırıp öldüren çocuklar, adeta sevinç ve mutluluktan daha öte bir duygu ile domuzun üzerine çıkıp, onun acısını bir haza ve şölene dönüştürmüşlerdir. Fantezilerini, domuzun başını kesip, mızrağın ucuna takarak canavara sunmak suretiyle bir sunak formuna sokmuşlardı. Aslında bu olay çocukların kendi

içlerindeki canavarımsı karakterlerini ortaya koyması bakımından yeterlidir. Bunlar her ne kadar çocuksa da, bir insandır ve her insan iyi ve kötü yönler taşımaktadır, en azından bilmek potansiyel olarak. (91/8-9) Fakat sürekli olarak kurguladıkları canavarı aslında bu anlamda resmetmişler (belki farkında olmadan) onu taş ve surete dönüştürmüşlerdir. Sonrasında bu taş "Sineklerin Tanrısı" adını koymuşlardır. Mina Urgan değerlendirmesine bu taşın Hristiyanlık öncesi Mezopotamya kült inanışlarından biri olan, İsrailoğullarının da bir dönem meylettikleri "Baâl Kültü" olduğunu ifade etmektedir. Aslında bu bir yönü ile doğrudur, zira bu kült figürün, kötülüğün,

acı çektirmenin, şövenizmin, gaddarlığın ve kötü itkilerin dışa vurumunun ifadesi olan bir kült figürdür. (Esed, 2002 ; 918) Yine aynı şekilde Baâl' öbür taraftan gökyüzündeki

Tanrı gezegenlerden birisi olan Jüpiter'i temsil etmekteydi. (Gündüz, 1998 ; 151,183,225) Her ne kadar Sineklerin Tanrısı (Baâl' ze-Bab) bir gök cismini temsil etmese de çocukların kendi içlerindeki kötülüğü ve vahşiliği temsil ettiği açıktır.

Jack ve arkadaşları sürekli bir yangın gibi içlerindeki büyüttükleri ve kişiyi yıkıma,

yok oluşa ve hüsrana sürükleyen hırslarının boğucu girdabının içinde kötürümleşip, boğulayacakken, Domuzcuk ve Simon'un vicdanlı seslerini dahası akla ve sağ duyuya uyan erdemli çağrılarını, işitirler. Bu tıpkı İsrailoğullarına seslenen Hz. İshak'ı akıllara getirmektedir. Tıpkı romanda olduğu gibi Jack " Biz İngilizleriz, vahşi değiliz ve biz ne yaparsak en doğrusunu yaparız." Söylemi ile İsrailoğullarının seçilmişlik öğretisi arasında büyük bir benzerlik hemen göze çarpmaktadır. Söz konusu iki topluluk da kendilerini yıkıma ve yok oluşa götüren hırslarının peşinden

Cizim: Şule Yavuzer

adeta ateşe uçan ateş böcekleri ve çekirgeler gibi uçarken, vicdanın sesi olan Hz. İshak gibi peygamberler ve Domuzcuk, Simon gibi kişilerin çektikleri acı, yüklendikleri ağır yük güzel bir şekilde temsil edilmektedir. Aslında bu tür kişiler insanlığın ortak iyiyi oluşturmada kilometre taşlarıdır ve dahası insanlığın acı çeken, çilekeş ruhlarıdır...

Ralph'ın temsil ettiği karakter aslında Habil'in tutumunun ve davranış biçiminin güzel bir örneğiydi... Jack'in temsil ettiği grup ise daha çok Kabil'in tutum ve davranışlarına benzer bir davranıştı. İnsanlık tarihinin yüz akları olan mümtaz simalar vardır Habiller gibi, bunun tam tersi bir seciyeye sahip olan Kabiller de vardır. "Beni öldürmek için el uzatsan bile, ben öldürmek için sana el uzatmayacağım." (5/28) Bu insanlığın iyi ve kötü arasında diyalektik olarak sürgit işleyen mücadeleyi ve karanlığın en koyu, ayrıca en zifiri olduğu yerde artık yavaş yavaş aydınlığın doğmasıydı. Zira Ralph, en yakın arkadaşlarını kaybettikten sonra, her şeyin bittiğini sandığı bir sırada, bir İngiliz kruvazörünün onu ve diğer çocukları kurtarmak üzere adaya gelmesi, umutların yeniden doğmasının bir ifadesi olsa gerektir.

Bir diğer olgu ise savaştır. Kitabın başında değinilen bu gerçeklik, kitabın ilerleyen sayfalarında unutulur adeta ve en sonunda tekrar hatırlanır. Kitabın yazarı bir askerdir ve savaş temasını işlemesi oldukça manidardır. Aslında savaşın ne kadar kötü bir şey olduğu ve insanları ne denli bir kıyıma sürüklediği yazar tarafından bütün çıplaklığıyla gözler önüne sürülmektedir. Reel-politik açıdan bakıldığında dünya siyasi sistemleri, toplumları herhangi bir yola sürüklemektedir. Bu sürükleniş, çoğu kere, onları tahakküm altına almak, kabiliyetlerini yok etmek ve kötürümleştirmek suretiyle gerçekleşen ve Kur'an'ın tekâsür dediği nitelikli olmayan çoğunluğu (102/1) ima eder. Sembolik olarak okuyacak olursak, Ralph ve arkadaşları ifade özgürlüğüne önem veren demokratik rejimleri temsil ederken, buna karşılık Jack ve arkadaşları, baskıcı totaliter rejimleri temsil etmektedir.

Ancak kitapta ilgimizi çeken en önemli olay adadaki canlılığın emaresi olan, sürekli harlanan ve diri tutulan ateşin sönmesiydi. Zira Jack ve

arkadaşları yanlışlıkla da olsa hiç sönmemesi gereken ateşi söndürmüşlerdi. Söz konusu ateş, öylesine alelade yanan bir ateş değil, adadaki bütün çocukların umutlarını, yaşama sevinçlerini ve yarınlarını temsil ediyordu adeta. Fakat ateş sönünce, başta Ralph ve Domuzcuk olmak üzere çocuklarda tarifsiz bir kaygı ve korku hâkim olmaya başlamıştı. Bugün insanlığın sürüklendiği, acı, korku trajedi ve kaygı gibi. Değil mi ki dünyamızda da insanlığı yıkıma ve yok oluşa sürükleyen hüsrân edici odaklar, sözüm ona dünyanın iyiliğini düşünen (!) ve iyi düşünen sağlıklılarıdır? İnsanlığın hayrına çalışan ve ortak iyiyi üretmeye çalışanları da bunlara göre hasta kimselerdir. Tıpkı Ralph ve Simon'a yapıldığı gibi. Oysaki Jack ve arkadaşlarının tutumu, insandaki alabildiğine kendisini kuşatmış hırs ve tamahının bir ifadesiydi ve ihtirasları uğruna adadaki herkesin canını tehlikeye atabilecek ilkesizlikten geri kalmayacağını ifade etmektedir. İşte bu insanın canavarımsı karakteridir ve ondaki gizil kötülük hegemonyasının yani, Sineklerin Tanrısı'nın yer tuttuğu acımasızlığıydı. Domuzcuk ve Simon'a gelince onların tek kelimeyle insanlığın ruhları ve ortak maşeri vicdanları olduklarını rahatlıkla ifade edebiliriz. Tıpkı tarihin tevhid misyonunu esas alan ve insanı özgürleştirme erdemli rolünü en iyi biçimde üstlenen kilometre taşları olan peygamberler gibi. Mamafih bugün kendi hırsları uğruna dünyayı ateşe sürükleyen bozguncuların (mütref) insanların (mustaz'af) emeklerini sömürüp, acıları ve gözyaşları üzerine kurmuş oldukları sahteliklerin girdabında boğuluyorlarken, sahip oldukları onuru ve erdemi kaybetmeye başlamışlarken; tam da bu sırada adadaki çocuklar ağlamaya başlamışlardı, yanlarındakileri yitirmeye başladıklarında... Demek istediğimiz, insanlık da sahip olduklarını yitirmeye başladığında, artık bütün umutlarını yitirmeye başladığını anladığında tam içtenliğiyle Tanrı'ya niyazda bulunmaktadır. Bu umutların yöneldiği tanrıdır. Yani büyü bozulmuş bir dünyayı yeniden büyülemektir. Oysa bugün peygamber yoktur ve artık hiç olmayacaktır. Bizse sahip olduklarımızı bir bir yitirmeye başladık, büyü bozuldu her şeyin ve ateşimiz çoktan yoksunlaşmaya başladı bile...

Kaynakça:

- 1-Esed, Muhammed (2002) "Kur'an Mesajı" çev. Ahmet Ertürk-Cahit Koytak, İşaret Yay. İstanbul
2-Gündüz, Şinasi (1998) "Mitoloji İle İnanç Arasında" Etüt Yay. Samsun

■ Enes Kemer

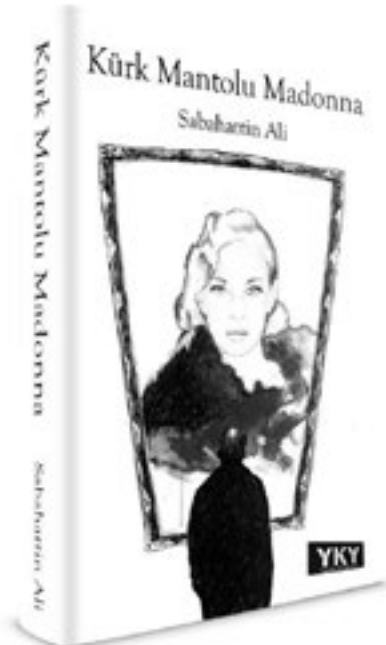
Kürk Mantolu Madonna Unutamamanın Kitabı

Kürk Mantolu Madonna, hemen yanına iliştirilmiş bir kahve kupasıyla beraber, bir ara sosyal medyada paylaşılan fotoğrafların ana temalarındandı. Böyle güzel eserler aynı zamanda çok popülerse eğer, üzerinizde bıraktığı etkinin sadece size özgü olmadığını öğreneceğiniz kaygısından mıdır yoksa entelektüel kaprislerden midir bilinmez, hem eserden hem de hakkında yazılanlardan ve konuşulnlardan kendinizi soyutlama isteği uyandırıyor. Ancak kitabı okuduğunuz zaman bu şahesere ne kadar büyük haksızlık yaptığınızı görüp kendinize kızıyor ardından ne çok geç kaldığınızı anlayıp hüzünleniyorsunuz. Bu naçizane yazı da özellikle kitabı daha önce okumuş kişilere biraz daha fazla anlamlı gelecektir diye tahmin etmekteyim.

Anadolu'nun işgali esnasında babası tarafından Almanya'ya gönderilen Raif'in, ressam Maria Puder'la Berlin'de yaşadığı girift bir aşkın hikâyesidir karşımızda duran. Bir yandan benliğimizin en karanlık noktalarına ışık tutarken, bir yandan da ruhumuzun onu tamamlayan bir başka ruhla karşılaştığında nasıl tutkuyla bağlandığını, en sıradan insan hayatının bile nasıl derin bir anlama bürünebildiğini gözler önüne seriyor.

Kürk Mantolu Madonna, Türk edebiyatının belki de en derin karakterlerinden birini (kanımca en derinini) yaratan eserdir. Unutamamanın kitabıdır. Dışarıdan bakıldığında kabullenmenin, içeriden bakıldığında ise isyan etmenin hikâyesidir Raif Efendi'ninki. Kendine kurduğu küçük dünyada hapsolmayı hürriyet olarak

görüşündeki paradoks insanı delirtir. Karşımızdaki, yalnızca bir not defteriyle yaşayabilen, nefes alabilen bir adamdır. Yalnızca bir defa gerçekten yaşamış ve bunun tekrarının kabil olmadığını anlamıştır. Bundan sonrası bir hatıra tutunmaktan, ona sarılmaktan ibarettir. Kitap 'insanın bir maddi hayatı bir de iç dünyası olması şarttır fakat bunların birbirine uygun olacağını, birbirine benzeyeceğini iddia etmek yanlış olur' der. Raif Efendi'nin iç dünyası ne kadar sıra dışı ve zenginse, maddi hayatı o kadar sıradan ve fakirdir. Dünya her birimiz için sadece onu idrak ettiğimiz şekliyle, yalnız zihnimizde mevcuttur ama zihnin bu dünyaya katabileceği derinliğin bir sınırı yok mudur? Raif Efendi'nin bize gösterdiği böyle bir sınırın var olmadığıdır. Zihninin içindeki âlemi yaşadığı her gün derinleştiren bu adam,

her gün aynı şekilde tıraş olmakta, işe gitmekte, akşam elinde nevaleyle eve dönmekte, kendisini anlamaya asla uğraşmamış ailesiyle aynı çatı altında olmayı sürdürebilmektedir. Fakat buna dayanacak kuvveti nereden bulmaktadır?

Pek çok insanın içini kemiren kendini anlatma isteği nasıl olur da bu adamın yanına dahi uğramamaktadır? Raif Efendi kendisini, anlayabilecek olana daha önce bir kez anlatmıştır ve bunu tekrar etmeye tenezzül dahi etmemiş, o bir defanın hatırasıyla ömür boyu yetinebilmiştir. Raif Efendi yetinmeyi bilmenin insanıdır. Sabahattin Ali'yi ve Dostoyevski'yi daha önce dikkatli okumuş olanların, bu iki büyük yazarın aralarındaki benzerliği fark etmiş olmaları kuvvetle muhtemeldir. Dostoyevski'nin yeraltı adamları Raskolnikov'un, Stavrogin'in kardeşi gibidir Raif Efendi. Her iki yazarda da yaşadığı her şeyin farkında olan, kendisini küçük dünyasına hapsederek realiteden kaçmaya çalışan adamlar hayat bulur. Ama Dostoyevski'nin karakterinde öfkeye dönüşen, yakaladığı her fırsatta herkese saldıran bu farkındalık, Raif Efendi'de çelebice bir kabullenişe sebep olur. Bizi, "Batı" dediğimiz şeyden ayrı kılan zihniyet üzerine hoş bir detaydır kanaatimce bu. Şayet yaşasaydı ve okuyabilseydi, Dostoyevski'nin en sevdiği romanlardan biri olurdu Kürk Mantolu Madonna.

Raif Efendi benzediğimiz değil, benzemek istediğimiz adamdır. Ömrümüzün can yakan gerçekliğiyle mücadele edebilmenin yolunu bulamayışımıza inat küçük dünyasında avunmaktadır. Aslında avunmaktan çok daha fazlasını yapmakta, çoğumuzdan daha gerçek bir hayatı yaşamaktadır. Raif Efendi'nin arkasında bıraktığı; tutkulu bir aşk, büyükçe umutlar, belki biraz da renk... Diğer yandan mevcut gerçekliği; potansiyelinin çok altında bir iş, kendisini asla anlamayacak yahut anlayamayacak bir yakın çevre, büyük vazgeçişler, derin yaralarla bezenmiş bir hayat ve artık elden gelen bir şey olmayınca durumu kabulleniş... Bu kabulleniş biraz sızıyı dindirir ama seni sana bırakmaz. İşte karşınızda Raif Efendi... Evlerden ırak...

■ Elif Acar

Tanrı Yargılanıyor

Andy de Emmony'nin yönetmenliğini yaptığı 2008 yapımı film 2. Dünya Savaşı'nda yaşananları Yahudilerin gözünden bir anlama ve sorgulama çabası olarak ortaya koymaktadır. Uzun metraj filmlerde her ne kadar tek mekân ve çok diyalog kullanılması izleyici için tercih edilen bir durum olmasa da, konunun insanların cümle kurmakta zorlandığı kötülük problemi temelinde inanç sorgulaması olması sebebiyle mekân ve dış unsurları en aza indirerek izleyiciyi de bu sorgulamaya dâhil etmesi filmin etkileyiciliği artırmıştır.

Film 2. Dünya Savaşı Auschwitz toplama kampında yaşananları konu etmektedir. Bir ziyaretçi grubuyla kampa giriş yapılır; rehber koğuşa yeni gelecek mahkûmlar için "Seleksiya" adı verilen uygulamanın yapıldığından bahseder ve kendimizi olayların gerçekleşeceği koğuştaki buluruz. "Seleksiya" uygulamasında sağa ve sola ayrılanlar arasında kimlerin yarın aralarından ayrılacağı gerginliği vardır. Ölümün soğukluğunu üzerinde hissedenler dua ederken koğuşun yeni üyeleri de aralarına katılır. Artık düşünceler seslere bürünür ve inanç esasında üstünlük ve seçilmişlik olan bu dinin mensupları yaşadıklarını anlamlandırmaya çalışır. İnançlı olanlar bir sonraki gün Tanrılarıyla yüz yüze gelebileceği düşüncesiyle dualar ederken; sorgulayanlar Tanrı'nın kendileriyle nasıl yüzleşeceğinin öfkesini taşımaktadır. Tarihi gerçeklik içerisinde baktığımızda Yahudi inancında insan-tanrı ilişkisinin dikey

değil yatay düzlemde değerlendirildiğini görmekteyiz. Nitekim kutsal kitapları Torâ'da Yakup peygamberin "İsrail" ismi için Tanrı ile sabaha kadar güreştiği yazar. Bu açıdan bakıldığında koğuştaki yaşanacak olan yargılama günah değil bilakis inançlarının bir parçası durumundadır.

Olaylar öfkeli bir adamın kurduğu cümlelerle başlar; "Tanrı beni duyuyor ve hiçbir şey yapmıyorsa kötü biri demektir. O burada olmalıydı bizler değil. O pisliliği yargılamalıyız." Nitekim bu fikir kabul görür. Profesörler, hâkimler, din adamları, çiftçiler ve işçilerden oluşankoğuşyanyanaölümübeklemektedirler ve bu yargılama işinde herkese bir görev düşecektir. Temel suçlama: "anlaşmanın bozulması'dır. Kutsal kitaptan bu vaadi-anlaşmayı ifade eden kısım okunur; "Seçilmiş olana bir vaatte bulundum. Davud'a sonsuz hanedanlık bağışlıyorum. Onun tahtı kuşaktan kuşağa geçecektir." Yaşananlara bakıldığında bu anlaşmaya uyulmamıştır. Oysa inançlılar bu değerlendirmenin nankörce olduğunu zira daha önce de günahkâr Yahudiler sebebiyle çok acı çekildiği görüşündedirler. Bütün bunların bir sınavın parçası olduğu kanaatindedirler. Hâkimin sorusu bu kez sınavların anlaşmanın bir parçası olup olmadığı yönündedir. Kutsal metin yine devreye girer ve Tanrı'ya inanmayan, sorgulayan ve emirlere uymayanların cezalandırılacağı ile ilgili ayetler okunur. Sorgulanması gerekenin aslında kim olduğu sorusu gündeme gelir. Bir günahkâr seçilir ve suçlanır Tevrat'a sırtını

Tanrı-insan ilişkisinde daima tartışma konusu olan özgür irade meselesi de Tanrı yargılamasının bir maddesidir. Bu suçlama da net bir yanıt bulamaz zira insan akli Tanrı'nın kudretini kavrayamaz cevabı kanıt olarak kabul görmez.

God on Trial

döndüğü için... Günahkârlar tamam, peki ya zayıflar ve günahsız olanlar? Bu noktadan sonra kötülük probleminde genelde temel dayanak noktası olan ve bu problem hakkında konuşan herkesin cümle kurmasını gerekli kılan “işkence gören ve öldürülen çocuklar” Tanrı’nın iyi mi kötü mü olduğu sorusunun sorulmasına sebep olur. Tanrı’nın savunmasını sunanlar olayları an içinde değerlendirmenin Tanrı’nın anlaşılmasını zorlaştıracığını ifade ederler. Bu sebeple tekrar tarihe başvurur ve aslında Nebuketnazar’ın Yahudileri Babil’e sürmesi Yahudilerin dünyaya yayılmasına çeşitli ilimleri öğrenmelerini sağlamıştır. Bu yaşanan büyük felaket belki de “Altın Çağı” başlatacak ve belki “İsrail” bu yaşananlardan güç alınarak kurulacaktır. Çünkü “Hitler ölecek; savaş bitecek ancak Yahudiler ve Tevrat daima yaşayacaktır” motivasyonu koğuştaki bulunanların çoğuna huzur vermiştir. Çünkü bu yaklaşıma göre Hitler ve Nebuketnazar bir neşterdir tanrı ise bir cerrah. Bu savunmayı yeterli bunmayanlar bu kez bu savaştan geriye kalan kan emici, acımasız Yahudilerle Mesih’in kuracağı devletin iyiliğini ve adaletini sorgular.

Tanrı-insan ilişkisinde daima tartışma konusu olan özgür irade meselesi de Tanrı yargılamasının bir maddesidir. Bu suçlama da net bir yanıt bulamaz zira insan akli Tanrı’nın kudretini kavrayamaz cevabı kanıt olarak kabul görmez.

Ayağa kalkan bir fizik profesörü ise koğuştaki sürekli seçilmişlik ve anlaşma üzerine

tartışan kalabalığı “seçilmişlik” düşüncesini sorgulamaları için zorlar. Zira Tanrı’nın milyarlarca yıldızın olduğu galaksinin köşesinde yer alan bir gezegen içindeki yalnızca bir insan grubunu seçmesi ve onlara vaatlerde bulunmasını boş bir avuntu olarak değerlendirir. Ayağa kalkan başka bir Yahudi ise Tanrı’nın Yahudileri korumak için yaptıklarını tarihten alıntılar yaparak sıralar; çocukları ölen mısırlı kadınlar Yahudi tanrısının iyi biri olduğunu düşünmüş müdür? Davud Peygamber tarafından öldürülen Amelek halkı ne düşündü Tanrı için? Sorularını yöneltir ve bu son sorular ile birlikte Tanrı yargılamasında (Yahudi inancının Tanrısı) Tanrı’nın suçluluğu ile neticelenir.

Film boyunca Yahudi teolojisinde yer alan temelsiz noktaların sorgulaması ile kötülük problemi çerçevesinde Tanrı-insan ilişkisi sorgulamaya tabi tutulur. Seçilmişlik, vaat, özgür irade, Tanrı’nın iyi veya kötü olması meseleleri diyalogların akıcılığı sayesinde izleyiciyi sorgulamaya dâhil etmektedir. Filmin özellikle son kısmında Hristiyanlık ve bütün insanlığın tanrısı ifadeleri diyaloglarda daha fazla yer almaktadır. Filmin sonunda kurulan “Tanrı artık suçlu. Peki, şimdi ne yapacağız?” sorusuna verilen “dua edeceğiz...” cevabı insandaki aşkın olana inanma ihtiyacını ortaya koymaktadır. Film genel itibarıyla Yahudilerin temel motivasyonları hakkında ve farklılaştıkları noktalarda izleyiciye temel bir projeksiyon sunmaktadır.

■ Hatice Akgöz

Yer Gök Sur

İstanbul çağlar boyunca sayamayacağımız kadar çok taht savaşlarına şahitlik etmiş ve bugüne kadar da bu tanıklığına devam edegelmektedir. Fakat hiç düşünmez mi ki beşer bu koca şehir nasıl direnmiş bunca topa gülleye? Nasıl ki insan vücudu güçlü kalabilmek için spora ihtiyaç duyar ki kasları güçlensin ve tüm enerjisini koruyabilsin İstanbul da tıpkı bir fani gibi kas yapısını surlarından meydana getirir.

Şimdi bakıldığı zaman İstanbul surlarının totaldeki uzunluğu 22 kilometredir. Ki bu uzunluk İstanbul'u Avrupa'da bulunan en uzun surlara sahip şehirlerden biri yapmaktadır. Ve yine kara surları ise 7,5 kilometre civarında seyretmektedir. Sizler de takdir edersiniz ki şu anda mevcut bulunan surlar her zaman gördüğümüz gibi değildi. Megaralı Dorlar tarafından inşa edilen ilk surlar Akropol'ün etrafında bulunuyordu. Türklerin 1453 İstanbul'u Fethi'nden sonra Topkapı Sarayı Surları'nın diğer bir adıyla Sur-u Sultani'nin bu temeller üzerine yükseldiği sanılmaktadır. Bahsi geçen surların çoğunluk bir kısmının günümüze kadar uzandığı ise aşikardır. Fakat onları korumak bu kadar kolay olmamıştır. Bu sebeple çeşitli restorasyonlara uğramaları kaçınılmaz olmuştur. Fatih Sultan Mehmet, İstanbul Fethi sonrasında tüm surları onarmayı ihmal etmemiştir. İlerleyen zamanlarda da parça parça onarımlara devam edilmiştir. Fakat ne var ki 180-1873 yılları arasında demiryolunun ve Sirkeci Garı'nın yapımı esnasında Topkapı Sarayı önünde konumlanan surların bir bölümü yıkıma uğramıştır. Ve şimdi ise UNESCO, Taç Vakfı ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi iş birliği ile bu restorasyonlara devam edilmektedir.

Artık surlara bir göz atalım isterseniz. Öncelikle Altın Kapı bir diğer adı ile Porta Aurea ile başlayalım. Bu kapı 2. Theodosios tarafından yaptırılmıştır. 439 yılında yapılan bu kapı adını sahip olduğu tunç kapı kanatlarının altın yaldız gibi parlamasından alır. Ve hatta kapının altın yaldız ile kaplı olduğu da söylentiler arasındadır. Kapını üzeri heykellerle süslenmiş olup dört fil figürünün de kapıyı çekiyormuş gibi tunçtan quadria (at) heykeli bulunmaktadır. Ve bir diğer heykel ise 2. Theodosios'un askeri üniforması ile betimlenmiştir fakat 740 yılında gerçekleşen İstanbul depremi ile bu heykel de tarihin tozunu üzerine sermiştir.

Bizans imparatorları hükümdar olunca ya da savaştan zaferle dönünce bu kapıdan şehre girmeyi adet haline getirmişlerdir. Burası adeta tören geçidi haline gelmişti. Bir zafer takı idi. Günümüzde ise Altın Kapı Fatih Sultan Mehmet'in yaptırdığı Yedikule Hisarı'nın içinde yer almaktadır. Ve 1960 yılında Altın Kapı Yüksek Mimar Cahide Tamer tarafından restore edilmiştir. Son olarak Altın Kapı'daki Latince metnin anlamı şu şekilde ifade edilmektedir:

“Kapıyı altın olarak yaptıran bir devir yarattı. Tiranı yok ettikten sonra Theodosios burayı süsledi.”

Bir diğer kapı ise Belgrad Kapısı yani Porta Ksilokerkos. Aslında burası surlar üzerindeki ikinci en büyük askeri kapı olma özelliğine sahiptir. Osmanlı İmparatorluğu'nda ise buraya uzun zaman boyunca Kapalı Kapı da denirmiş. Çünkü Bizans döneminde örülen bu kapı takriben 700 yıl örülü kalmıştır. 1886 yılında ise Balıklı Rum Hastanesi'ne geliş gidişin kolaylaştırılması adına tekrar açılmıştır. E peki niçin “Belgrad” diye sorduğunuzu düşünerek hemen şunu aktarmalıyım ki Kanuni Sultan

Süleyman döneminde Belgrad Fethi'nin ardından getirilen bir grup Belgradlı esir bu bölgeye iskân ettirilmiş ve esnaf olan bir kesim de bahsini ettiğimiz kapı çevresine, su yollarından anlayanlar ise şu anda Belgrad Ormanlar diye nitelendirdiğimiz bölgeye yerleştirilmiştir. Böylece her iki yer de onları adını taşımaktadır. Ruhları şad olsun.

Size anlatmak istediğim bir kapı da Silivri Kapı'dır, Porta Pege. Silivri'ye giden yolun üzerinde olması kapıya Osmanlı döneminde aynı adı kazandırmıştır. Bizans döneminde yakınındaki Balıklı Ayazması'ndan "Pege" adını almıştır. Ayazma kaynak suyu, pınar anlamlarına karşılık gelmektedir. Kapının 200 metre ötesinde bulunan bu ayazma hakkında çeşitli mucizeler de anlatılagelmektedir.

Efsane bu ya Leon, bir gün bir köre rastlar ve kör adam kendisinden su ister. Leon bir ses duyar o sırada ve ses suyu nerede bulacağını ve bu suyu yaşlı kör adamın gözüne sürmesini telkin eder. Bunun yanı sıra yine aynı ses Leon'a bir imparator olacağını da haberini vermeden edemez. Yaşlı adam gözüne suyu sürer ve gözleri açılır, Leon ise imparator olur ve sonrasında da bu ayazmayı yaptırır.

Bir başka efsane ise İstanbul'un Fethi ile ilişkili olarak şöyle anlatılmaktadır: Fatih'in İstanbul'u kuşatması sırasında bir keşiş burada tavada balık kızartırken şehre girildiği haberi gelmiştir. Buna inanmayan keşiş 'Şu kızaran balıklar canlanmadıkça buna inanmam.' demiş. Bunun üzerine balıklar tavadan sıçrayıp ayazmanın havuzuna atlamışlar. Ve ilginç olan ise bahsi geçen bu balıkların hala da orada olduklarına inanılmaktadır.

Evet sevgili okur, daha birçok sur ve bunların hikayeleri olmasına karşın size yalnızca üç tanesinden bahsetmek istedim. Yazımın sonuna gelmeden genel bir eleştiri yapmak niyetindeyim. Baktığınız zaman günümüzün surları neredeyse bulutlara dokunacak gökdelenler haline gelmiş durumda. Evvel zamanda surlar yerden gelecek oklardan, mancınıklardan savrulan tehlikeli atışlardan korunmak, düşmanın damarlarına kadar işleyen sıcak katranı boca etmek amacıyla kullanılırdı. Şimdi ise bu surlar görsel birer mazi hatırlatıcısı olmaktan ileri gitmiyor. Surlar bir zamanlar gücün simgesi idi. Çünkü şehrin kuşatılması halinde o heybetli kollarını şehre siper etmek için cömertçe açardı. Son zamanlarda ise gücün sembolü ekonomik gelişmişlik ve göklerin bayındırlığı olmuş vaziyettedir. Bu bayındırlaşma yeni teknoloji çağının son derece ilerlemiş, bünyesinde koca bir galaksiyi barındıran gökdelenler bir başkası değil.

■ Ebrar Büşra Yıldırım

Hayal Seyahatime Dair Notlar

Her şeyin bir başlangıcı var. Hayallerin de öyle. İnsan bir şeyi gerçekleştirmek için önce hayal kurar. Sonra bu hayalleri gerçekleştirmenin yollarını arar. Benimki de önceleri bir hayaldi, adı dillerde ve gönüllerde olan, Endülüs üzerine bir hayal. Endülüs denilince durup düşünüyor, tekrar düşünüyordum. Bu gidip gitmemek arasında bir kararsızlıktan kaynaklı değildi. En doğru zaman ve en doğru insanlar. Doğrudan kastımı tam olarak ifade edemeyecek olsam da ekibi bulmuş ve zamanı da ayarlamıştık. Yola çıkmadan tanıştığım insanlar, yola revan olduğum insanlar, sürecin heyecanlandırması ile birlikte güzelliği: Her şey yolunda idi. Niyet halis, yol halis, yolcular halis idi. Derken son gün gelip çattı. O gece ayrı güzel, sabah ayrı güzeldi. Sabahın erken saatlerinde yola çıktık. Havaalanında muhabbetle karşılandık ve akabinde uçağımıza geçtik. Uçakta geçirilen altı saatlik bir zaman diliminden sonra Malaga'daydık. Malaga güzelliğinin başlangıcı idi bizim için. Ellerimizde bavullar, ekiple tanışma, muhabbet, tebessümler havada uçuşurken gelen rehberimiz ve bu kısa fasıldan sonra, namaz kılmamız için açtırılan bir cami. Bu biraz tuhaf hissettirmiş olsa da, burada durum böyle demiştik. Namaz, ardından şükür duaları... Sıra Malaga'yı gezmeye gelmişti. Başladık şehrin güzel caddelerinde yürümeye. Yeşillikler her taraftan merhaba diyordu bize ve yapay portakal ağaçları süslüyordu tüm caddeleri ve sokak şarkıcıları naif sesleri ile güne güzellik katıyorlardı. Buralar bizdendi, içimizden kendiliğinden sıcacık bir köprü kurulmuştu bile. Lakin bir yanımda acıyordu camilerimizin kiliseye çevrilmiş hallerini görünce. Dinlemeye başladık rehberimizi, Malaga Fenikeliler tarafından kurulduğu söylenen, pek çok devlet idaresinden geçerek bugünlere gelmiş güzel, şirin bir Akdeniz şehri. Şöhretini Müslümanlar tarafından fethedildikten sonra kazanmış Malaga. İspanya Müslümanlar ile ilim ve fen kaynağı olmuş bir yer, haliyle açılan üniversiteler ve yetiştirilen âlimlerden söz etmemek olmazmış. İbni Rüşd, İbni Arabi zatların adlarını zikrederken rehberimizle, kale surlarına doğru gelmiş bulunuyorduk, kaleye

çıkمامış olsak da dışarıdan güzelliğini görmemek mümkün değildi. Bu arada Malaga, yeniden fetih sırasında Müslümanlardan en son alınan yerlerden biri imiş. Çok mücadele edilmiş onun için. Katliama tabi tutulan Müslümanlar, elimizden kayıp giden Malaga... Bizden sonra sefalet başlamış Malaga'da. Müslümanlarla birlikte Müslüman eserleri de yok edilmeye çalışılmış. Buna rağmen, şehirde hala birçok eserimiz mevcut, kalemiz bütün ihtişamı ile orada. Hem mütebessim hem buruk bir ifade ile gezerken Malaga'yı buraya ayırdığımız vaktin sonuna gelmiştik. Bir süre kendi başımıza gezebilmemiz için özgür zaman tanınmış ardından Gırnata'ya gitmek üzere yola koyulmuştuk. Gırnata deyince akla gelen, gönülden gitmeyen yer El-Hamra Sarayı'nın adı zikredilmese olmaz tabi akla gelen bir diğer husus da ulemalar ve şairler. Şairlerin şiirlerini süsleyen şehir. Yol bitmiş, Gırnata'ya ulaşmıştık. Geceyi burada geçirecek yarın da bu güzel şehri gezecektik. Tabi biz seyyah ruhlu insanlar, yorgunluğu göğüsleyip akşam saatlerimizi Gırnata sokaklarında geçirmiş, ardından şirin bir Arap Kafesinde(Baghdad) oturmuş, ekibin içinden güzel insanlar ile muhabbet etmiştik. Bu satırları yazarken arkadan çalan Ziryab'ı da bu satır aralarına katmadan edemedim. Kendisi Endülüs'te ün salmış çok önemli müzisyenlerden. Yazmak dediğimiz eylem gürül gürül gelen bir ırmağın içinde sürüklenmek gibi; hem sürüklenmek kadar acı ve korkutucu hem de ırmağın üzerinden kayıp gitmek kadar keyifli. Geceyi güzellikle sonlandırdıktan sonra, sabahın güzelliği ile birlikte El-Hamra bizi bekliyordu ve onu bekletmek olmazdı. El-Hamra, Cennetül Arifin ile merhaba dedi bizlere ama ne merhaba. El-Hamra başlı başına bir güzellikti ve büyüüne kapılmamak imkânsızdı. Ben buraya El-Hamra'nın, o muhteşem mimarının tarihi serüvenini not düşmeyeceğim zira burada gerekli görmüyorum. Lakin birkaç şeyi söylemem gerek; inşasında kullanılan malzemenin kırmızılığından dolayı adına El-Hamra(Kırmızı) denmiş. Endülüs Müslüman mimarların eseri... Mimarlar, burada olan veya olacak olan herkese

dünyanın ihtişamına kapılmamak ve aslında büyüklenmemek adına sarayın her bir yerine süs olarak “La galibe illallah” (Allah’tan başka galip yoktur!) yazmışlar. Sarayın duvarlarında bir sürü kitabe ile karşılaşmak mümkün. Bunun üzerine kapsamlı bir kitap bile yazılmış. Burası saray olarak adlandırılrsa da kendi içinde küçük bir şehir aslında. Bir sanat harikası. Yaşanan onca şeye rağmen ihtişamını korumaya devam ediyor El-Hamra. Rabbim insanları ne güzel yaratmış demeden geçemiyorum buraları görünce, ne güzel yaratmış ki insanların eserleri de bunca güzel olabiliyor. Hayatı ıskalamamak dediğimiz bir deyim var niye tam da burada geldi aklıma bilmiyorum ama sanırım tam da buradan sonra artık hayatı ıskalayamayız, tam da buradan sonra hayatımızda bir şeylerin değişmesi gerekir. Allah’ın yeryüzünü gezin dolaşın emrine mazhar olmuş insanlar olarak buranın üzerimizde hakkı olduğunu düşünerek hareket etmeliyiz bundan sonra.

Hâsılı izledik, dinledik, huzuru bulduk, fotoğraf çekildik. Burada anı ölümsüz kılmaz isek yazık etmiş olurduk. Fotoğraf dediğimiz eylem hatırlamayı kolay kılıyor, yine yeniden canlanıyor yaşanan güzel zamanlar. Niyetim El-Hamra’yı anlatmak cüretkârlığı değil, sadece yaşadıklarımı dile dökmektir. Ve cuma vakti, Al Bayzin tepesi burada Müslümanlar tarafından onların imkânları ile yapılan cami... Ve ardından özgür zamanlar... Al bayzin tepesinden El-Hamra’yı seyre dalmak, müzikler eşliğinde paha biçilemez bir güzellik. Gitme vakti gelip çatıyor ve yola revan oluyoruz yine yeniden. Bu akşam da yine Gırnata sokakları bizi bekliyor ve muhabbet haddinden fazla güzel oluyor bu zamanlarda.

Sabahın ışıkları ile merakla beklediğimiz yerlerden biri için yola çıkıyoruz, Cordoba. Yolculuk sırasında rehberimiz Muhammed İkbâl’in Kurtuba Camii

şiiirini okuyor.

Tabi ben Kurtuba’ya ve şiire meftun bir halde devam ediyorum yola. Cordoba denince akla, aklıma gelen güzel mekân binlerce Müslümana ev sahipliği yapmış Cordoba Camii. Kurtuba’ya doğru yol boyunca pek çok camiden devşirme kilise görüyoruz. Ve sonunda Kurtuba Camii’ye varmış bulunuyoruz. Adının hala cami olarak kalması hoşumuza gitse de caminin tam ortasına inşa edilen katedral hiç hoşumuza gitmiyor tabi. Artan Müslüman sayısı ile yıllar içerisinde genişleyen camininşimdiki kilise olması ve burada ike kânamaz kılamayacak olmak da bizi derinden yaralıyor. Ama cami hala güzelliğini koruyarak bizi teselli ediyor. İçimizde burukluk, gözlerimiz güzellikler arasında gezimize devam ediyoruz. Kurtuba’nın dar sokakları, Yahudi mahallesi, güzel evler gezimiz sırasında yanı başımızdan hızla geçiyorlar. Ya da biz onların yanında hızla geçiyoruz. Buralar öyle yerler ki hep bizden içimizden, belki de o yüzden Güneydoğu bölgesine benzettim, hep bir özdeşlik kurdum ülkemizle. Kurtuba’nın dar sokaklarında gezerken, rehberimiz İbn Rüşt, İbn Arabi gibi bir sürü âlimimizden bahsediyor, bizler de onları bu dar sokaklarda bu güzel beldede gezerken hayal ediyoruz. Sonra grup başkanımız günün güzelliğine başka bir güzellik daha katıyor ve Roger Garaudy’nin evine götürüyor bizi. Çiçekler ve kitaplar arasında kaldığımız bu güzel yeri geziyoruz önce. Kokusunu, dokusunu içimize çekiyoruz. Müzeye çevrilen bu ev, görenlerin içini açacak cinsten, kendinizi başka âlemlerde hissetmeniz mümkün. Kâğıtlar, kitaplar, çini tabaklar, tablolar, aynalar, çiçekler evin her yerini süslüyor. Yaşadığımız yerler ile kıyaslanamayacak kadar nadide bir güzelliğin tam ortasındayız. İnsan burada huzuru bulur yahut kaybetmez ki bulsun. Gezimizin ardından bir güzellikle

daha karşılaşıyor, Roger Garaudy'nin eşi Selma Hanımefendi ile tanışıyoruz. Öyle zarif, öyle hoş muhabbet ki kendisi ile anlaşmak, gönülden köprü kurmak için aynı dili konuşmaya gerek yok. Oradan ayrılmadan önce göz göze geliyorum, mütebessim bir halde olan benim kendisine sarılmak istediğimi anlıyor ve öyle içten sarılıyor ki bana bunun tarifinin imkânsız olduğu kanaatindeyim. Yine yeniden geleceğimi söylememe gerek kalmıyor, muhabbetin en güzelini etmiş oluyoruz. Günün nasıl geçtiğini anlamıyoruz lakin Sevilla için yola çıkma vakti geliyor. Kurtuba Camii'yi boynu bükük arkamızda bırakırken içimizden tekrargeleceğimizi söyleyerek ona mı kendimize mi teselli verdiğimiz bilmeden yola koyuluyoruz. Yol bizi eski adı ile İşbiliye yeni adı ile Sevilla'ya götürüyor. Geceyi burada geçiriyoruz. Tabi bizler gelmişken gece gündüz dinler miyiz... Son gecemiz de olması nedeni ile yemek sonrası hemen dışarı atıyoruz kendimizi. Akşam saatlerinde biraz sokaklarda gezip bir kafede oturuyoruz.

Günün erken saatlerinde kalkıp, kahvaltı sonrası Sevilla'yı gezmek için yollara düşüyoruz. En merak ettiğim yerlerden biri Alkazar, adı saray demek olan bu yeri İslam döneminden olmasına rağmen Müslüman ustalar yapmışlar. Zaten şehrin dokusunda hep bir Arap sanatı olduğunu görüyorsunuz. Şehirdeki en önemli eserlerden biri olan Büyük Camii'nin güzelim minaresinin nasıl değiştirildiğini görüyorsunuz. Cami katedrale çevrildikten sonra, bir minaresini yapı olarak hala minare gibi görünse de çan kulesine çevrilmiş. Gezerken, bu güzel yapıların aynı şekilde kalmış olması sizi içten içe mutlu etse de, camilerin kiliseye çevrilmiş olması canınızı bir hayli yakıyor. Alkazar'dan önce gezdiğimiz Dünya Ticaret

Fuarı Bölgesi yeni yapılmış ve ihtişamlı görünen yerlerden. Özgür bir zaman diliminde turlayıp fotoğraflar çekiliyoruz. Ardından otelimizin yolunu tutuyoruz. Sevilla, ismini Kurtuba ve Gırnata yanında her ne kadar duyuramamış olsa da tarihi dokusu ve kokusu ile bizleri büyüledi adeta. Bu gece Endülüs'te geçireceğimiz son gece. Otele geliyoruz yemek yiyip yine atıyoruz kendimizi Sevilla sokaklarına. Yine yeniden güzel bir muhabbet ortamı kurulmuş oluyor ve biz Endülüs kadar bu muhabbet ortamını da bu güzel insanları da özleyeceğimizi bilerek bunlar son saatler diyerek dolu dolu geçiriyoruz vakti.

Sabah kahvaltı ardından valizlerimizle otelden ayrılıyor. Bugün Malaga'dan İstanbul'a döneceğimiz gün. Aklımızda ve gönlümüzde biriktirdikleri ile bizi İstanbul'a uğurluyor rehberimiz. Ve bizler bu dönüş yolunda artık hiç bir şeyin en azından hayallerimizin eskisi gibi olmayacağını, olamayacağını biliyoruz. Doğru insanlar dediğim yeri bulmuş olmanın verdiği mütebessim hal ile o güzel insanların yanından tekrar başka güzelliklerde bir araya gelmek adına ayrılıyorum.

Bu seyahat, heybeme çok güzel yerler, çok güzel insanlar katmamı sağladı. Rabbim daha nicelerini nasip etsin inşallah diyerek Endülüs seyahatime dair notumu tamamlamış oluyorum.

■ Hatice Kübra Ağır

Bir Lise Öğrencisinin Umre Anıları

22 Ocak 2013'te başlamıştım hayal etmesi bile güç olan o güzel, maneviyat dolu günlerimiz. Lise 3. Sınıfımın yarıyıl tatilinde idim. Abim ile beraber okulumuzun düzenlediği umre programında olduğumuzu ihrama girip uçağa bindiğimizde bile hala inanamıyorken, yüzümüzdeki o heyecan ve sabırsızlık dolu bakışlarımızı atamamıştık.

Gece dualarla çıktığımız bu yolculuğumuz sabah 08.00 sularında sona erdi ve Cidde'ye vardık. Bir sürü pasaport işlemlerinden geçerken Arabistan'a ayak bastığımızı 'hoş geldin ya hacı' diye seslenen teyzelerden fark etmiştik. Daha sonra ilk umremizi gerçekleştirmek için Kâbe'nin yolunu tuttuk. Heyecan içerisinde beklediğimiz bölüm gelmişti. Mescid-i Haram'a yaklaşmıştık. Bizim gittiğimiz zaman çok fazla inşaat vardı. Okulumuzdaki hoca ve arkadaşlarımızla gittiğimiz için hep beraber hareket ediyorduk. Kâbe'ye yaklaştığımızı insanların kalabalıklaşmasından anlıyorduk. Fakat ben mescide girince Beytullah'ı hemen görebileceğiz sanıyordum. Çok yürüyormuşuz gibi hissetmiştim. O kadar heyecanlıydık ki belki de yol benim için çok uzamıştı. Arkadaşım gözlerini elleriyle kapadı ve beni tam Kâbe'nin, tüm Müslümanların kibleğâhının önünde durdurmuştu. Edeceğim duamı tekrardan sakince düşünmeye çalıştım ve gözlerimi açtım. Karşımdaydı Lâilaeillallah'ın sembolü, yeryüzünde yapılmış olan ilk mukaddes mabed, öyle heyecan içerisindeydim ki iki damla yaş aktı gözümünden...

İlk ihramımızın ilk tavafına başlamak üzereydik. Yeşil ışığı hiza alıp ilerlemeye başladık, Hacerül Esved'i selamladık ve BismillahiAllahuekber diyerek ilk tavafımıza başladık elhamdülillah. Kimse gözlerini Beytullah'tan alamıyordu. Tavafımızın 7. Şaftını yaparken hocamız grup olarak bizi Kâbe'ye yaklaştırdı. Şaftımızı tamamladıktan sonra Kâbe'nin dibinde bulduk kendimizi. Öyle güzel kokuyordu ki elimi sürmeden gelmişti hemen burnuma mis kokusu. Milyonlarca insan var ama sadece onun kokusu

geliyordu. İyice yaklaştık sonunda dokundum ve öptüm. Daha sonra geri çekilerek çıktık tavaf yerinden. Ellerim öyle güzel kokuyordu ki hiç bitmesin istedim. Kullandığımız parfümler yanında ne kadar sönük kalır inanamazsınız gerçekten. Safa ve Merve tepelerinin yolunu tuttuk. Say yaptığımız yani Safa tepesi ve Merve tepesi arası sadece umre ibadeti gerçekleştirilirken yapıldığı için daha tenha idi. İki tepe arasında her yorulduğumuz adımda zemzem çeşmeleri vardı. Zemzem ne kadar içersen iç rahatsız etmiyordu ve hava çok sıcak olduğu için hararetimizi alıyordu. Say'ımızı da bitirdikten sonra artık otele geçme vaktimiz gelmişti. Otelimiz Kâbe'den yürüme mesafesi değildi maalesef, otobüsle gelip gidecektik. Mekke'deki bütün oteller 17-20 katlı idi. Bizim otelimiz 16 katlıydı. Oda kartlarımız dağıtıldı ve bize 11. kat gelmişti. Özellikle Zemzem Tower'ı gördüğümde çok şaşırmıştım Beytullah'ın hemen yanında ve Beytullah'tan çok daha yüksek yapılmış. Ne derece uygundur diye düşünmeden edememiştım doğrusu.

Günlerimiz çok güzel geçiyordu. Uykusuzluğa o kadar alışmıştık ki günde 3 saat yetiyordu ve hiç yorgun olmuyorduk. Oranın bir hikmeti diye düşünüyorduk hep. Bütün vakitlerimizi Kâbe'de kılmaya özen gösteriyorduk. Her vakit çok değerliydi hele sabah namazını bir görseniz...

Kâbe'de en sevdiğim olay namaz kılarken secde ettiğin yere değil de Kâbe'ye bakmaktı. Şimdi her namazımda orda olduğumu hayal ediyorum...

Toplam 4 umre yapmıştık: Tenim, Cirane, Hudeybiye. Sevr dağına çıktık bir gün, sabah namazını orda kılmak için. O kadar yüksek bir dağ ki, bir de bize merdiven yapıp çıkışımızı kolaylaştırmışlar. Peygamber efendimiz(sav) ne zorluklar çekmiştir. Mağaranın içi 2 kişi sığacak kadardı. Saklanmak için çok iyi bir yer olduğunu hemen fark ediyorsunuz. Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılmaktadır: “Siz o Resul'e yardım etmeseniz de Allah ona yardım eder. Hani o kâfirler, onu Mekke'den çıkardıkları vakit sadece iki kişiden biri iken, (Hz. Muhammed ve Ebu Bekir) ikisi de mağarada bulundukları sırada arkadaşına: Üzülme, çünkü Allah bizimle beraberdir diyordu. Allah onun kalbine sükûnet ve kuvvet indirmişti ve onu sizin bilmediğiniz ve göremediğiniz askerler ile de desteklemişti...” (Tevbe 40)

Hız. Ebubekir mağaradaki bir hatırasını şöyle anlatıyor: “Hz. Peygamber ile mağarada iken, müşrikler bize o kadar yaklaştılar ki biz onları görüyor ve seslerini işitiyorduk. O'na zarar verirler diye çok korktum ve “Ya Resulullah eğilip baksalar bizi görecekler” dedim. Bunun üzerine Resulullah şöyle buyurdu: “Sen burada yalnızca ikimiz mi varız zannediyorsun, Allah (c.c.)da bizimle beraberdir”.

Diğer gün sabah namazımızda Hira(nur) dağına çıktık. Peygamber efendimizin 40 yaşlarında olup yalnız kalmak için çıktığı ve Ramazan ayı kadir gecesi ilk Vahyin indiği yer. Dağ o kadar yüksekti ki geri geri yuvarlanacağım sanmıştım. Abimin koluna girerek ancak çıkabildim. Peygamber efendimizin ayak bastığı, oturduğu yerlere, dokunmak, koklamak çok duygulandırdı. Mağara mis gibi kokuyordu. Yüzyıllar geçmesine rağmen o gül kokusu nasıl kaybolmaz...

Hala Mekke'deydik. Ve Medine'ye geçmemize çok az kalmıştı. Hacerül Esved'i göremeden dokunamadan gideceğim diye çok korkuyordum. Grup ile girmemiz yasaktı. Hatime hep grup olarak giriyorduk ve böylece daha ferah namaz kılabiliyorduk. Ama Hacerül Esved'e başımıza bir şey gelecek diye tek girmemize izin verilmiyordu. Tam da o kargaşada birinin ezilerek vefat ettiğini duyduğumuz zamanlardı. Ama oralara gelip de

cennet taşını görmeden gideceğim diye içim içimi yiyordu. Son günlerimizdi, tavafımızı bitirdik ve hatimde namaz kıldıktan sonra kalabalıktan ayrılmak üzereydik. Ben, 2 arkadaşım ile beraber grubun en arka sırasına geçtik ve hocamız fark etmeden guruptan ayrıldık. Hacerül Esved'e gidiyorduk. Yavaş yavaş yaklaştık. Ve izdiham olan yere geldik. Orası biraz karıştı doğrusu. Biz acele etmemeye çalışıyorduk düşmemek için. Sabrın sonu selamettir ya hani, Kâbe'nin kapısının oraya geldik ve ipten tutumamla işte Kâbe'yle omuz omuzaydık. Biraz zaman geçti. Artık Kâbe'nin altındaki beyaz mermer kemiklerimi acıtmaya başlamıştı. Yarım saate yakın orada kaldıktan sonra Hacerül Esved'in başındaki asker bizi gördü ve eliyle yaklaşın demeye başladı. En son kocaman bir beyefendi kafasını Hacerül Esved'e eğmiş ama bir türlü çıkarmıyordu. Asker beyefendiyi kafasından tutup kaldırdı. Adam çok şaşkıncı. Ve bizde inanamayacağınız kadar heyecanlıydık. Asker o beyefendiyi çıkardıktan sonra bizi çağırırdı önce arkadaşım girdi öyle bir izdiham var ki asker olmasa herkesi çekip itiyorlar. Arkadaşım Hacerül Esved'i görünce ne yapacağını unutmuş ve o şaşkınlıkla çıktı. Ve o anda hızlanmaya başladı insanlar, herkes tekrar iteklemeye başladı ve gerçekten kemiğim kırıldı sanmıştım. Arkadaşım da o izdihamda arkamdaki ile beraber çıkmak zorunda kaldılar, bana gel dediler, çok zorlanıyorsun dediler ama o kadar yaklaşmışken bırakamazdım. Asker de bana bekle diyordu. Bir kişi daha kafasını kaldırdıktan sonra taşı tuttu ve beni çağırırdı. İtecekleri de tutuyordu. Sonunda kafamı eğdim Hacerül Esved'e... Öptüm, kokladım, dokundum öyle güzeldi ki... Öyle güzel kokuyordu ki, biraksalar saatlerce durulması bir yerdi.

Daha sonra bir de oradan çıkması vardı. Ama inanın çıkması girmesinden daha kolay.

Hacerül Esved'i gördükten sonra istemsizce ağlamaya başladım, nefesim daralıyordu. Bir kolonun dibine oturdum. Hem ağlıyor hem nefes alamıyorum hem de grubu, arkadaşlarımı kaybettim diye düşünüyordum. Bir kadın yaklaştı yanıma kucağında sanki çikolatadan yapılmış bir çocuk, bana eğildi ve su uzattı. İçtim ama hala ağlıyordum. Teşekkür ettim ve yanından ayrıldım. Bir an önce grubu bulmalıydım. Allah'tan bekleme yeri yapmıştık ve kaybolanlar oraya gidiyordu. Yeşil ışığın karşısındaki köşede beni bekliyorlardı. Gittim, buldum herkesi. Birden arkadaşımın kucağına düşmemle herkes etrafıma sarıldı. Bana bir şey oldu sandılar. Grup hocamız, guruptan ayrıldığım için bana çok kızmıştı. Evet haklıydı. Bir yerim acıdığı için ağladığımı sanıyordu, sonra kafamı kaldırıp 'Hocam Hacerül Esved'i öptüm bir yerime bir şey olmadı ağlamamı durduramıyorum sadece' dedim. Hocam gülümsedi 'Deli kız mutluluktandır o, aklımız çıktı' dedi. Her tarafım acıyordu ama gerçekten değmişti çok mutluydum.

Mekke'den ayrılma vaktimiz gelmişti. 10 gün çok çabuk geçmişti. Beytullah'tan ayrılmak,

Kâbe'ye veda etmek çok zor olmuştu. Son tavafımızı yaptıktan sonra Safa ile Merve tepesi arasında tavaf namazlarımızı kılıp otele döndük. Hazırlanıp çıktık. Medine'yi görmenin heyecanı ve Mekke'den ayrılmanın hüznü ile beraber otobüslerimize bindik. Benim kısa diye düşündüğüm pekte kısa olmayan bir yolculuktu. Otele yerleştik, odamızın camından tam Mescidi Nebevi'yi görebiliyorduk. Gece yarısından sonra gelmiştik. Sabah namazına Mescidi Nebevi'ye gittik. Mescit çok güzeldi ve çok büyüktü.

Biz içeri girmedik bahçesinde kıldık ilk namazımızı. Peygamber efendimizi ziyaret için bayanların saati var imiş akşam 21.00'da kapılar açılacaktı. Bahçe de çok güzeldi. Bir sürü çekirge vardı. Üstümüze konmasalar iyiymi ama... Şemsiyeler çok hoş bir görüntü oluşturunuyordu. Daha sonra Medine'nin çarşısına çıktık. İlk gördüğümde çok garibime gitmişti çünkü oradaki esnafların vakit namazı girince kepenklerini kapattığını bilmiyordum. Salâh hacı Salâh, diyorlar ezan okunurken girmeye çalışırsan. Bin Davut diye bir market vardı. Arkadaşımla içeride kalmıştık. Biz içeri girince ezan okunmuş meğersem. Orda öğrenmiştik.

Akşam oldu Peygamber Efendimizi ziyarete gidecektik artık. Feci bir kalabalık vardı. 5 kişi beraber girmiştik hepimiz bir olduk yeşil haliya kadar beraber girdik. İyi ki 5 kişi girmişiz ilk namazımızı yeşil halının ortasında kılmıştık. O izdihamda çok zor oluyor. Hiç kibar değil hanımlar. Biz de 4 kişi yuvarlak oluşturduk bir kişide ortaya geçip namaz kıldı. Böylelikle hepimiz kılmış olduk. Bol bol dua ettik. Sonra biraz daha ilerledik. Peygamber efendimize bu kadar yakın olmak öyle güzeldi ki...

Tüm vakit namazlarımızı Mescidi Nebevi'de kılıp bol bol dua ediyorduk. Daha sonraki günlerde gezmeye başladık namazlar dışında. Bir gün hurma pazarına gittik. Halâ grup halinde gezdiğimiz için bizi gören hurma satıcıları dükkanlarına davet edip bir sürü hurma ikram ediyordu. Hocamız buradan almayacağımızı söylemişti. Ertesi gün hurma bahçesine gittik. Çok güzel bir bahçeydi ve çok garip yetişiyormuş hurma. Hurmalarımızı aldık en sonunda. Derken Medine'de de günlerimiz çok çabuk geçti. Derlerdi de inanmazdım gerçekten 15 gün nedir ki göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Medine'den de ayrılma vaktimiz gelmişti, bu sefer sadece şehirden değil Arabistan'dan da ayrılıyorduk. Bana deseler ki gitme kal. Hemen kalırdım. Öyle huzur dolu ki.

Rabbim inşallah gitmeyenlere de gidenlere tekrar gitmeyi de nasip eder inşallah... İnsanın oraya gidince hiç buralara gelesi olmuyor. Rabbim'e binlerce kez şükürler olsun ki bana gidip görmeyi nasip etti.

■ Sule Yavuzer

Bir Yol Hikayesi: *İbrahim Uğurlu*

Herkesin çocukluk kahramanı vardır. Tabi bir süre sonra Örümcek adamın ağıları her yere yetişemez olur, Barbielerin o kadar da güzel olmadığını fark edersiniz veya Batman 'in pelerinin eski havası yoktur. Siz buna büyümek deyin, ben gerçek kahramanları fark etmek diyeyim. Benim çocukluk kahramanım tüm saydıklarımın biraz farklıydı. Acayip kasketiyle, kolileri taşıyıp dururdu. Üstelik ağlardı.

Eğer çocukluğuz doksanlı yılların sonuna denk geldiyse “Ramazan Abi” yi hatırlarsınız. O ne zaman kasketiyle yollara düşse biz de yüreğimiz ağzımızda peşine düştük. Ramazan abi bizi kâh ağlattı, kah güldürdü bazen de şükürümüze sebep oldu.

Ramazan Abi'nin hikayesi 1942 yılında Konya'da bir Yörük köyünde başlamış. Onu böylesine samimi yapan belki de kendi hikayesi. Annesini henüz kundaktayken kaybetmiş. O günleri anlatırken şöyle diyor” üzerimde kıldan bir elbise vardı, üzerinde kırk çeşit yama.” Yetim bir çocuk olarak büyümüş, kardeşlerine de abilik etmiş.

O günlerden kalan bir hatıra anlatıyor. Öyle bir hatıra ki Ariflik var, yokluk var Anadolu var.” Kardeşlerimle birlikte kaç gündür açtık hatırlamıyorum. Babamın kaç gündür aç olduğunu bilmiyorum bile. Babam kömür toplamaya dağlara çıkar, eğer birazcık olsun toplarsa pazarda satardı. Yine kömür bulmak için birkaç gündür dağdaydı. Yanına gittim. ‘Bir şey getiren oldu mu?’ diye sordu, ‘kimse bir şey getirmedi’ dedim. ‘Aç mısınız?’

dedi. ‘Açız’ dedim. ‘Bekle’ dedi, bekledim. Elime beyaz bir mendil verdi, ‘bunu sakın açma, içindekileri tepede oturan kadına götür’ dedi. Tepe de oturan kadın köyün en zengini.

E n

zengini dediğime bakma üç beş koyunu var ancak. Aldım götürdüm. Kadıncağız beni kapıda gördü ‘hayırdır’, dedi. Babam ‘bunu gönderdi’ dedim. Mendili usulca açtı, için de üç tane keklik yumurtası vardı. Ağlamaya başladı. Bu sıra da keklik yumurtalarını yerinde bulamadığından yeri göğü yıkıyor, sesi bana kadar geliyordu. Kadın ‘aç mısın’ dedi, ‘açım’ dedim ekmeğin arasına peynir koyup verdi. Kardeşlerim için de küçük bir çıkın yaptı. Yumurtaları da mendile sarıp tekrar verdi. ‘Bunları da yerine koyun’ dedi” Askerlik vakti geldiğinde bir arkadaşı vesilesi ile Yeşilçam’la tanışıyor. Kötü adam rolüyle

hafızlarımıza kazınıyor. Dublörlük, dekor hazırlama, oyunculuk derken kendisini Kanal 7 televizyonun kurucu ekibinde buluyor. Bir Ramazan günü karlı bir günde çıktıkları bir yolculuğun 20 yıldan uzun süreceğini o zamanlar bilemiyor.

Bir program yapmak niyetiyle, rastgele bir markete giriyorlar. O gün ilk kez oruç tutan market sahibi, alınanların yardım için olduğunu duyunca, istediğinizi alın diyor. Rastgele kapısını çaldıkları bir evde henüz on beş gün önce yetim kalmış bir çocukla karşılaşıyorlar. Gerçek adıyla İbrahim Uğurlu o gün “Ramazan Abi” oluyor.

■ Betül Olcay

Öğrenci Mutfağında

Geçen günlerde bir market alışverişinde sizler gibi genç bir arkadaş gördüm, paketli sıcak suya atınca kendini bırakan, yoklukta iyi giden ama tadı da hiçbir şeye benzemeyen çabuk erişte/noddle alıyordu. Zannedersenem stok yapıyor olacak ki 10 paketten fazlasını kucaklamıştı. Hak verdim, evden uzak ancak bu kadar olur dedim ama üzüldüm, kendimiz sağlıklı ve lezzetli efsane yemekler yapabilecekken hem de bütçemiz sarsılmadan, market raflarını boşaltmayı ve sahte efsaneleri yüceltmeyi anlamsız buldum.

İş başa düştü diyerek evinizin/yurduunuzun mutfağında junior aşçılığınızı konuşturabileceğiniz 2 yeni tarif hazırladım.

Fırında Tavuklu Patates (Tavuğu çok sevenler için Patatesli Tavuk)

Malzemeler

- 1 bütün tavuk (abartmayalım, 3-4 but da olabilir)
- 3 patates
- 1 yemek kaşığı salça
- 2 su bardağı su
- Birkaç yeşil biber
- 2 tane domates (işi sulandırır dersanız koymayabilirsiniz)
- Tuz
- Karabiber
- Pul biber

Hazırlanışı

Bu yemeğin fırın poşetiyle olan şekli de var, tüm malzemeleri poşete doldurup 1-2 sallamanız yeterli. Yalnız poşet dediğimiz market poşeti veya buzdolabı poşeti değil, aman diyeyim. Bu tarif ise fırın tepsisiyle yapacağımız usul olacak.

Tavuğumuzu bir güzel yıkayalım. Patateslerimizi dilimleyip, sebzelerimizi doğrayalım. Sonraki adımda salça ve baharatlarla birlikte tavuğu ve sebzeleri

Bir Garip Aşçı-2

harmanlıyoruz. Bir sanatçı edasıyla tüm her şeyi tepsiye yerleştirelim. Suyu unutmayalım, suyu da üzerinde gezdirdikten sonra fırında 45 dk kadar pişirin. (Ortalama 5 kişilik ve 25 lira kadar maliyeti var.)

Muz Kızartması

Hani restoran ve kafelerde aman aman fiyatlarla yediğimiz veya yiyemediğimiz sıcak ve lezzetli muzlu bir tatlı var ya işte o tatlının yapımı aslında o kadar da abartılacak masraflı bir şey değil.

Malzemeler

- 4 adet muz (yerli muz olsun hem ideal boyda hem daha lezzetli)
- 2 yemek kaşığı mısır nişastası
- Kaplama harcı için:
- 1 adet yumurta
- 1 su bardağı süt
- 1 su bardağı un
- 1 paket kabartma tozu
- 1 çay kaşığı tarçın
- Kızartmak için:
- 1,5 su bardağı ayçiçek yağı

Hazırlanışı

Muzu kaplayacağımız harç için derin bir karıştırma kabından yumurta ve sütü çırpın. Un, kabartma tozu ve tarçını kattıktan sonra hafif sulu bir harcımız olacak. Muzu ister bütün, ister parçalar halinde mısır nişastasına bulayıp, kaplama harcına bulandıralım. Ve evet muzlarımızı kızgın ayçiçeği yağında kızartalım. Muz ve kızartma ilginç gelebilir ama kızartılmış muzları pudra şekeri ve çikolata sosuyla servis ettiğinizde efsane bir tatlının ortaya çıktığını göreceksiniz. (Lezzetinden 4 kişiye yeter mi bilinmez ama ortalama 30 dk hazırlama süresi ve 15 lira kadar da maliyeti var.)

■ Fatma BÜSRA KAYA

2. KÜLTÜR SANAT GÜNLERİ

Anadolu'nun bir köyünde, ya da bir ilçesinde belki bir ilinde heyecanla bavullar hazırlanıyor. Son kontroller yapıldı, her şey tamam. Sırada el öpülecek ziyaretler var. İstanbul büyük yer, gitmeyen varsa bile ya muhtardan duydu ya da televizyondan gördü. Elbette verilecek nasihat çok. Kolay mı, dünün çocuğu İstanbul'da okumaya gidiyor.

Bavulunun bir kenarına iliştiliriliyor türlü 'aman yavrum'la başlayan cümleler...

Artık hareket vakti... Ailesiyle beraber İstanbul'a kadar gelecek olanlar şanslı. Ayrılık anını, aileyle son kucaklaşmayı ne kadar erteleyebilirse o kadar iyi. Bir de bu yolu yalnız sırtlayacak olanlar var. İstanbul'da bir aile dostu tarafından teslim alınacak ve yurduna yerleştirilecek. Bir taraftan ayrılık sancısı

bir taraftan 'nasıl olacak' kurgusu, İstanbul'a varana kadar peşini bırakmayacak.

İster ailesiyle, ister tek başına, Türkiye'nin her yerinden İstanbul'a üniversite okumak için gelen öğrenciler Ensar Vakfı Yurtlarında buluşacak. Her birinin içinde aynı endişe; ben İstanbul'da nasıl yaşayacağım? Tek bir cevabı yok. Ama Ensar Vakfı Yurtları sayesinde yavaş yavaş öğrenecekler.

Dönem başlıyor. Okul yolu artık onlara yabancı değil. Sürekli gidip gelebilecekleri, fiyatları makul kafeler çoktan keşfedildi. Arkadaş ortamları henüz sessiz. Bir süre sonra sesin sese karışacağı, kahkahaların, not paylaşımlarının eksik olmayacağı bir dostlukları olacak, hayatları boyunca unutamayacakları...

Bir taraftan Ensar Vakfı, yurtlarında kalan öğrencilere

sunabilecekleri fırsatların hazırlığına başlıyor. Geçen sene Kültür Sanat Günleri yoğun bir katılımı ile gerçekleşti. Hepsini çok çalıştı, çok çabaladı. Bunun taçlanması gerek, diye düşündü Ensar Vakfı Yönetimi ve proje boyunca aktif bir şekilde katılım göstermiş 25 kişiyi Kudüs'e gönderme kararı aldı. Ödüllerin en güzeline doğru dört günlük unutulmaz bir yolculuk... evinden, İstanbul'a doğru gelirken Ensar Vakfı Yurtlarında kalmanın böyle bir anlamı olacağını nereden bilebilirdi ki?

Bu yıl ikincisini yapmak gerek. Tüm yurtlara tanıtımı yapılıyor. Panel, Münazara, Şiir-Müzikal Dinletisi ve Anlat İstanbul'u başlıkları var. Üstelik bu yıl Ensar Enstitü tarafından Akademik Yazım Eğitimi ve Münazara teknikleri de verilecekmiş. Herkeste bir heyecan, başvuru kâğıtları doldurulup teslim ediliyor. 'Ya bu sefer Kudüs'e ben gidersem?' Ekiplerin toplanması, eğitim süreçleri derken hummalı bir hazırlık dönemine giriliyor...

Eğitimler bazen okul dersleriyle çakışıyor. Vizeler, finaller. Acaba çıksa mı? Ya Yapamazsa? Bütün arkadaşları önünde rezil olabilir. Bir de Anlat İstanbul'u festivalde olacak. Onca insanın önünde nasıl anlatacak yirmi dakika boyunca? Böyle dinlemek güzel ama ya Şiir- Müzikal sınav dönemime denk gelirse? Şimdi çıkmak da olmaz, söz verildi bir kere...

Tüm git-gele rağmen 20 Nisan 2018'de 2.Kültür Sanat Günleri Öğrenci Paneli ile başlıyor. Panel, İstanbul Üniversitesi Seyyid Hasanpaşa Medresesi'nde yapılacak. Beş ay boyunca, İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nden akademik yazım eğitimleri olarak panel için hazırlandılar ve işte şimdi heybelerinde biriktirdiklerini sunma vakti geldi. Konuklar gelmeye başladı, panelistlerin heyecanı gözlerinden okunuyor. Öğrenci Paneli 5 oturumda, 14 öğrencinin tebliğ sunumlarıyla gerçekleşecek. Oturum başkanları ise İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü hocaları tarafından yapılacak. Derken tebliğler yapıldı, sorular soruldu, hediyeler takdim edildi ve büyük bir heyecan, coşkuyla panel etkinliği tamamlandı. Sırada münazara var. Yavuz Yiğit ve öğrencilerinin önderliğinde yoğun bir eğitim maratonunu tamamlayan öğrencilerin münazara finali 22 Nisan 2018'de Ali Emiri Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilecek. Pür telaş, son hazırlıkların tamamlanmasına, öğrencilerin heyecanlarının yatıştırılmasına çalışılıyor. Her şey tamam ama bu heyecan için yapacak bir şey yok. Öncelik kız yurtlarının. Münazara konusu, 'İstanbul pişmanlıktır/değildir' hemen her öğrencinin hayallerini süsleyen İstanbul'un pişmanlık olduğunu savunmak zor olacak gibi duruyor. Tezler, hipotezler, ön yargılar çelişkiler derken müsabaka tamamlanıyor. Sıra kazananı açıklamada, nefesler tutuldu, heyecan dorukta. İstanbul

pişmanlıktır diyen, Avcılar Kız Yurdu Grubu, münazara etkinliğinin kazananı oluyor. Salondaki tezahüratlar ve sevinç çılgınlıkları görülmeye değer açıkçası. Gençliğin heyecanının önüne kimse set çekemiyor.

Kısa bir aradan sonra sıra erkek yurtlarının. Erkek yurtlarının münazara konusu ise şöyle: ‘Fatih bir üniversite öğrencisidir. KPSS’yi kazanabilecek bir potansiyele sahipken bir taraftan da girişimcilik hayalleri vardır. Fatih, KPSS’ye girip memur olmalıdır’ Bir hayli güncel olan bu konunun tartışması da bir o kadar hararetli başlıyor. Bu kez jüri için karar vermek zor olacak gibi duruyor. Sunulan tez ve hipotezlere karşın seyirci kitlesi de tavrını belli etmek adına koltuk kenarlarına vurarak münazara usulüne göre alkışlıyor. Muhalefet ve hükümet kanadında gerçekleşen bu kıyasıya mücadele son buluyor. Jürinin açıkladığı kazanan isim seyirci için sürpriz oluyor. Münazaranın kendi içinde kuralları olduğunu, jürinin farklı bir puanlama sisteminin olduğunu sadece katılımcılar değil, seyirciler de öğrenmiş oluyor. Bütün etkinlik boyunca, nefeslerin tutularak takip edildiği münazara programı, yerini Şiir- Müzikal Dinletisi’ne bırakıyor.

Geçen sene ilki gerçekleştirilen Kültür Sanat Günleri’nde, yalnızca kız yurtları Şiir- Müzikal Dinletisi etkinliğini uygulamıştı. Bu sene erkek yurtlarından da şiire gönül verenler ürünlerini sergilemek istiyor. Erkek Yurtları, 27 Nisan 2018 tarihinde Ensar Vakfı Genel Merkezi’nde, Kız Yurtları ise 30 Nisan 2018’de Boğaz Turu eşliğinde etkinliğini ilgilisiyle buluşturuyor. Gençlerin kültür sanat alanındaki marifetleri için bir imkân sağlamış olmanın en güzel teşekkürü, onları tüm özgüvenleriyle mikrofona önünde görmek oluyor...

Etkinliğin son ve en yoğun geçen Anlat İstanbul’u, beş gün boyunca İstanbul Gençlik Festivali’nde İstanbul’u anlatmak üzere yerini alıyor. 17 kişilik bir ekip, beş gün boyunca İstanbul’un her yüzünü ilgilisiyle buluşturmaya çalışıyor. Neler yok ki bu ekipte... İstanbul hakkında yazılan romanlar dile geliyor, nostaljisi tekrar hatırlanıyor. İstanbul geleceğinde sayısı

artan yeşil binalar, İstanbul tarihinde önemli bir yer tutan doğal felaketler, tarihi surları ve yeni gökdelenleri, Kahvehaneleri ve Kafeleri, Eski Ramazanları ve Mahyaları, Konakları, Ulaşım Sorunları... Güneydoğu’nun bir köyünden İstanbul’a okumaya gelen bir öğrencimiz, kendi köyü ve İstanbul’un köylerini karşılaştırıyor. Yediden yetmişe ilgilinin standı uğramadan gitmişliği baki görünmüyor. İstanbul’un eski mesleklerinden arzuhalci ve macuncu... Hem teatral bir gösteri hem de macun ikramı... Öğrencilerin altı ay boyunca göstermiş oldukları emekler ve yoğun çabaları, festivalin enerjisine karışıyor. Ensar Vakfı Yurtları Anlat İstanbul’u standı 5 günde 1000 kişiyi aşkın bir kitleye hitap ediyor...

Kültür Sanat Günleri’nde ilk defa yer alacak öğrenci, başına bunların geleceğinden bir haberdirdi. Motivasyonunun emeğiyle bütünleşmesiyle beraber ortaya genç işi etkinlikler çıktı. Baharla beraber tazelandığımız, çok yorulduğumuz ama bir o kadar da zevk aldığımız bir etkinlikte yer almak, insanın heybesine atabileceği en büyük kazanımlardan biri olsa gerek...

Hiçbir yerde örneği olmayan, tamamen Ensar Vakfı Yurtlarının bir ürünü olan 3.Kültür Sanat Günleri’nde yer almak ister misin? Ensar Vakfı Yurtlarında konaklıyorsan, neden olmasın?

■ Birgöl Karakaş

Eğitim

Şart

Eğitim şart dediler biz de Ensar ailesi olarak eğitim serisi planladık ve kendi aile bireylerimizin eğitiminden başlayarak yurtlarımızda yöneticilik yapan yurt yöneticilerimiz için hizmet içi eğitim serisi düzenledik. Gezerken öğrenmeyi tercih eden bir ekip olduğumuz için 2. Hizmet içi eğitim Rize’de, 3. Hizmet içi eğitim ise Antalya’da yaptık.

Her şey bir fikri projeye çevirmek ile başlar: Yurt faaliyetlerini çeşitlendirmek, organizasyon ve proje oluşturma becerisi kazandırmak adına programın ilk günü Birgöl Karakaş tarafından proje döngüsü eğitimi verildi.

Yönetmeye talipseniz bu işin becerilerini de kazanmanız lazım: Bu konunun uzmanlarından olan Yrd. Doç.Dr. Muhammet Öztabak ile yönetim becerileri, problem çözme, inovatif düşünme, zaman yönetimi konularında doyurucu ve keyifli bir eğitim yapıldı.

Gençlerle gülmek onlarla ağlamak ve onların dilinden konuşmak: bunun adreslerinden biri Doç. Dr. Ömer Miraç Yaman hocanın gençlik psikolojine dair temel ilkelerini bilmekten geçer. 7/24 genç kitleyle hem hal olan yurt yöneticilerimiz bu eğitimle 'Gençleri Anlama Sanatı' na nail oldular.

Yönetim işi her ne kadar konuşma işi gibi görünüyorsa da asıl iş konuştuğunuzu doğru aktaracak kelimeleri bulmak ve yazmaktan geçer: Gökhan Güzel hocanın genel yurt işleyişi ve yazışma usulleri hakkında verdiği eğitimler bu konuda yöneticilerimize klavuz oldu.

Bir kurumun ilk kurulduğu andan itibaren ürettiği, zenginleştirdiği ve gelenek haline getirdiği maddi ve manevi her oluşumun nasıl kurum kültürü haline getirileceğini Nurullah Şimşek beyefendinin verdiği espirili ve bir o kadar da keyifli vakka örnekleri ile öğrenmiş olduk.

Başlerken de demiştik gezerken öğrenmeyi seven bir ekibiz. Bu amaçla Rize'nin çaylıklarında çay toplamadan, Karadeniz'in yaylalarına çıkmadan Karadeniz'den gidilmez dedik ve hayde Ayder Yaylası'na diyerek yola koyulduk.

Yönetmeye talipseniz elinizde bir anayasa kitapçığınız olmadan bu işler yürümez denildiğinden, yurt yöneticilere yol rehberi olacak, Ensar Vakfı Yurtları' nın anayasasını oluşturacak YURT-HEK çalışmasını, İstanbul ve Anadolu'dan gelen yurt yöneticilerinin iş birliği ile tamamladık.

Kuzey'den Güney'e inip 3. Hizmet içi eğitimini Antalya'da gerçekleştirdik. Güneyden gelen sıcak hava dalgası ile birlikte yurt hizmetini üst seviyeye taşıyacak çalışmaların stratejilerini belirledik.

Böylece Ensar Vakfı verdiği yurt hizmetini, kurumsal yönetimin ilkeleri bağlamında etkili, verimli, sürdürülebilir, katılımcı, şeffaf bir yönetim anlayışının sağlanmasına yönelik çalışmalarını tüm hizmet ağına yaygınlaştırmak Ensar Vakfı Yurdu modelinin oluşmasını sağlamak ilk hedeflerimiz arasında yer aldı.

Bunun yolu da yılların yaşlandıramadığı ve her hareketi ile gençlere öncülük edebilecek Prof. Dr. Aytaç Açıkalın verdiği Yurt Yönetiminde Kalite Arayışları ve Yöneticilerin Rolü semineri, yöneticilerin sorumlulukları, iyi bir hizmet için yapması gerekenlerin neler olduğunu engin tecrübe birikimi ile bizlere de rehber oldu.

Bitmek

Bilmeyen

Faaliyet

Serisinden

Seçmeler

Eyüp Sultan'ın Manevi İklimine Misafir Olmak

İstanbul'un ruhundan nadide bir parça Eyüp Sultan, kapısından içeri adımınızı attığınız andan itibaren sizi şehrin tüm keşmeşliğinden alıp uzaklara götüren ve ruhunuzla birlikte bedeninizi de doyurabileceğiniz nadir yerlerden biri Oluklubayır Tekkesi ve bu Tekke'ye ev sahipliği yapan Ensar Vakfı Proje Koordinasyon Merkezi. Eyüp Sultan Camii'nde kılınan namazın ardından Tekke'ye gelen öğrencileri bekleyen ve sadece kuş sütünün eksik olduğu sabah kahvaltısı ile güne başlamak bir öğrenci için bulunmaz nimetlerden biri.

Ok da atarım Nakış da yaparım

Ensar Vakfı Kız Yurdu öğrencileri Okçular Vakfı'nı ziyaret ederek okçuluk, geleneksel Türk okçuluğu ve yapımı hakkında bilgi aldıktan sonra attıkları oklarla hedefi on ikiden de vurabiliriz dediler. El sanatları arasında köklü bir geçmişi olan, bugün bile hayranlıkla seyredilen Türk işlemelerinin dünyadaki ve Türkiye'deki müzelerde örnekleri yer alan nakış, gençlerin merakı ve maharetiyle birleşince Ensar Vakfı Kız Yurdu öğrencileri ellerine aldıkları kasnaklarla kariyerde yaparım nakış da dediler.

Anadolu'da Ensar Olmak

Ensar Vakfı Türkiye'nin birçok ilinde yurt hizmeti vermektedir. Bu büyük aileyi yakından tanımak adına, Genel Müdür Yardımcımız Ali Karayılan, kız ve erkek yurtları sorumluları, eğitim birimi sorumlusu, rehberlik ve psikolojik danışmanlık birimi sorumlusu ile birlikte Anadolu yurtlarımıza ziyaretler gerçekleştirdik. Yapılan ziyaretlerde yurtların teknik açıdan durumları, eğitim ve sosyal faaliyetlere dair iyi örnekler ve yapılan çalışmalar hakkında bilgi alındı. Yurt müdür ve müdirelerimiz yakından tanıma fırsatı bulduk. Bölge halkıyla tanışma fırsatı bulduğumuz gezilerde, Tokat'ın Niksar ilçesinde açılışa hazırlanan Diyanet Vakfı Kuran Kursu hazırlıklarına destek olarak Anadolu'da Ensar olduk.

Ramazan Bereketi

Ensar Vakfı Yurt Koordinasyon Merkezi, yurtlarının gelişmesine ve hizmet kalitesinin artmasında emeği olan tüm Ensar Vakfı personeline bu yolda kendilerine verdikleri desteklerden dolayı taktir ve teşekkürlerini sunmak amacıyla Oluklubayır Tekkesi'nde iftar yemeği verdi.

Gez

Gör

Eğlen

Kültürel ve tarihi zenginlikleri ile tanınan yerleri gezmek, geçmişin izlerine şahit olmak, geçmiş medeniyetleri tanımak bize ne sağlar? Biz gençlere dünü daha iyi anlamayı bugününü daha iyi yaşamayı ve geleceğimizi daha iyi inşa edebilecek olan bireyler olmamızı sağlar.

Osmanlı mimarisine yeni bir şekil ve bakış kazandıran tarihi şehri adım adım gezip gören gençlerimiz Bursa'nın simgelerinden olan 608 yaşında "İnkaya Çınarı"nın altında dinlenip bir bardak çay ile dünün ve bugünün muhakemesini yapma fırsatını buldu.

Ensar öğrencileri 1460'ta Fatih Sultan Mehmet'in fethi ile Cenevizlilerden alınan ve Fatih Sultan Mehmet'in, şehre tepeden bakarak hayranlığını şu ifade ile "Lala, Çeşm-i Cihan bu mudur ola?" diyerek dile getirdiği rivayet edilen Amasra'yı gezdikten sonra, geleneksel Türk toplum yaşantısının tüm özelliklerini yansıtan, kültürel mirasını ve çevresel dokusunu koruyan, UNESCO tarafından 'DÜNYA MİRAS KENTİ' listesine alınan Safranbolu'yu ziyaret ederek bir geziyi daha tamamlamanın mutluluğunu yaşadılar.

Türkiye'nin oksijen deposundan olan ve dört mevsimi ayrı bir güzellikte yaşama imkânı sunan, temiz ve berrak havasıyla insana huzur veren doğayla iç içe bir gün geçirmek, fayton ve at ile göl kıyısını gezmek... Nereden mi bahsediyoruz? Tabi ki Bolu'dan. Ensar Vakfı Bolu Şubesi'nin misafirperverliğinde yenilen yemeğin ardından yola koyulup kendimizi eşsiz manzaranın seyrine bırakıyoruz.

Şehrin, sınavların ve kalabalıkların öğrencinin üstüne geldiği bir dönemde, yola çıkmaya hazırız diyen Ensar Vakfı kız yurtları, mavinin ve yeşilliğin sakinlik, dinginlik verdiği, Belgrat orman yürüyüşüne bir hafta sonu çıkarken diğer haftanın planı yapılmış ve bahar gelince pikniğe gitmemek olmaz deyip hemen piknik sepetlerini hazırlamaya koyulmuştuk bile.

Pikniğe gidip de ip atlamamak, top oynamamak, çuval yarışı oynamamak olmazsa olmazlarımızdan. Toprak yutar ve geri dönüşüme uğratarak bize en iyi enerjisini geri verir düşüncesiyle tüm sınav ve bir yılın stresini toprağa bıraktık.

Katıl

Dinle

Konuş

Ömer Miraç Hoca gençleri farklılıklarına ve sorunlarına göre sınıflandırmayan, gençlerimizi dinleyen, onları anlamaya çalışan bir akademisyen ve abi aynı zamanda. Gençlerin sevgi dilini yakalayan, verdiği tüm seminerlerde gençlerimizin pür dikkat dinlediği nadir isimlerden biridir. Ensar Vakfı kız yurtlarında verilen eğitimlerde; gençlerin birbiriyle olan iletişimi ve ilişkilerinin nasıl olması gerektiği, Esenler bölgesi üzerinde yapmış olduğu Apaçi Gençlik çalışmasından bazı anekdotlarla öğrencilere farklı yaşamlarla ilgili oluşmuş ön yargıların nasıl yıkılacağı gibi konularla öğrencilerin kendilerini rahat ifade edebileceği bir ortamın oluşması sağlandı.

Bir din ve o dinin mensupları, geniş bir topluluk tarafından bir tehdit unsuru olarak algılanıp korku ve kaygı yaratılmasının nedenleri nelerdir? Avrupa kamuoyu, kurumları ve medyası bir bütün halinde bu endişenin realitesinin ne kadarını sorguluyor ve giderilmesi yönünde ne gibi çalışmalar yapıyor? Müslümanların tehdit olarak algılanması ve tarafların bu sebeple tedirgin bir hayat yaşaması, modern, çağdaş, demokratik, hukuku ve insan haklarını vurgulayan Avrupa politikalarına nasıl yansımaktadır? Gibi soruların cevabını arayan gençlerimiz Prof. Dr. Özcan Hıdır Hoca ile sorularına cevap buldu.

Ensar Vakfı Mecidiyeköy Yükseköğretim Erkek Yurdu, ağırladığı Star gazetesi yazarı Selahattin Eş Çakırgil ile Ortadoğu’da bitmeyen savaş ve çıkmazlara “Ortadoğu’nun 100 yıllık serencamı” adlı söyleşiyle yanıtlar bulmaya çalıştı.

“Toplum, sanat olmadan gelişimini tamamlayamaz ve birey sanattan habersiz olamaz” diyen Zeytinburnu Yükseköğretim Erkek Yurdu, “Hür Adam” filminin başrol oyuncusu Mürşid Ağa Bağ’ı misafir etti. Bağ, sanatın toplumla olan bağından yola çıkarak öğrencilere “Sanatın Türk toplumu üzerindeki etkisi”ni anlattı.

Sivil toplum kuruluşlarının toplumun gelişmesinde ve dönüşümünde nasıl etkili olabileceğini bilen, STK uzmanı ve halihazırda da Maarif Vakfı İnsan Kaynakları Daire Başkanı görevini yürüten Abdullah Serenli, Ensar Vakfı Zeytinburnu Yükseköğretim Erkek Yurdunu ziyaret etti. Serenli “Geçmişten günümüze vakıfçılık ve günümüzde sivil toplum kuruluşları” adlı konuşması ile gençlere sivil toplumun yapı taşını oluşturan vakıfların ve sivil toplum kuruluşlarının toplumun dönüşümünde ve gelişmesindeki etkisini ve bu kuruluşlarda görev almanın kendilerini nasıl geliştirdiğinden bahsetti.

Ensar Vakfı Genel Müdürü Hüseyin Kader, Ensar Vakfı İstanbul yurtlarını ziyaret etti. Kader, “Ensar Olma Bilinci” adlı konuşması ile 21. Yüzyılda yaşayan gençlerin modern dönemin tüm bireysel kuşatmışlığına rağmen kendisine düşen toplumsal sorumlulukları, vicdani yetileri ile hareket etmenin erdemli toplum inşasında ne kadar önemli olduğunu gençlerle paylaştı.

Ensar Vakfı Genel Müdür Yardımcısı Ali Karayılan, Ensar Vakfı İstanbul kız yurtlarını ziyaret ederek, öğrencilerle gençlik yıllarındaki deneyimlerinden, gönüllü çalışmalarından ve gönüllülük çalışmalarında gençlerin neler yapabileceği üzerine hasbıhal gerçekleştirdi.

TRT1 sunucularından Bekir Develi Ensar Vakfı Enseler Yükseköğretim Kız Yurdunun Twitter üzerinden yapılan sahur davetine evet diyerek, öğrencilerle sahur yaptı. Develi, Türkiye'nin yaşadığı dönüşümü birkaç anekdot ile gençlere anlattı, annesinin 28 Şubat sürecinde oğlunun mezuniyetini parmaklıklar ardından izlemesini, farklı ülkeleri gezmenin insan ufkuна kattığı birikimin yanı sıra İslam dinin günlük hayatı ne kadar kolaylaştırdığı ile ilgili gençlerle hasbıhal etti ve gençlerden gelen soruları yanıtladı.

Su Gibi “Aziz”

Su hayatın kaynağıdır. Su kaynaklarının artık elimizin altında olduğu, evlerimizde kolayca ulaşabildiğimiz şu dönemde dahi dünyanın birçok bölgesinde insanlar su kaynaklarına ulaşmakta güçlük yaşıyor. Bu farkındalığı Genel Merkez’e bağlı yurtlarımızda da sağlayarak Çad’da üç su yurtlarımızda da sağlayarak Çad’da üç su kuyusunun açılmasına vesile olduk. Deniz Feneri Derneği’nin de desteği ile açılan su kuyularına “Ensar Vakfı Kız Öğrenci Yurtları, Ensar Vakfı Erkek Öğrenci Yurtları, Ensar Vakfı Yurt Yöneticileri Hayratı” isimleri verildi.

Geniş Ensar Ailesi

Ensar Vakfı ailesi genişlemeye devam ediyor. Ülkemizin gençlerine, eğitim hayatlarında başarılı ve mutlu olabildikleri, aile sıcaklığını hissedebilecekleri bir ortamı vermeye çalışan Ensar Vakfı iki noktada daha yurt açılışını yaptı. Geleceğimize yatırım yapmaya devam eden Ensar Vakfı, 96 kapasiteli Çorum Akşemseddin Yükseköğretim, 80 kapasiteli Şanlıurfa Yükseköğretim, 100 kapasiteli Ataşehir Yükseköğretim erkek yurtlarının, 95 kapasiteli Çanakkale Yükseköğretim Kız Yurdu’nun açılışını Ensar Vakfı Genel Müdürü Hüseyin Kader ve Genel Müdür Yardımcısı Ali Karayılan’ın katılımıyla gerçekleştirdi.

1 TL Kampanyası

Savaş mağduru olmuş, yurdunu terk etmek zorunda kalmış, küçük bedenlerine yüklenmiş ağır bir yük ile hayata tutunmaya çalışan Suriyeli çocuklara ensar olan Ensar Vakfı Yurt öğrencileri, 250 Suriyeli mülteci çocuğa iftar vererek destek oldu.

7. TÜRKİYE DEĞER ÖDÜLLERİ ÖDÜL TÖRENİ

20
EKİM
CUMARTESİ

GRAND
CEVAHİR
OTEL ve
KONGRE
MERKEZİ

Saat: 19:00

SABIR

Sabırınız gücünüzden daha çok şey başarır.

dem
Değerler Eğitimi Merkezi
Center for Values Education

ensar
vakfı

İSTANBUL
BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ

GÜ LÜM SE TEN *emek*

Biliyoruz ki çocuk her yerde çocuk.
Bu yüzden siz de el emeğinizin yansımasını
bir çocuğun yüzünde görmek ister misiniz?

BİR BEBEK

BİR MUTLULUĞA SEBEP

ENSAR VAKFI GENEL MERKEZİ

Süleymaniye Cad. No:11 Süleymaniye-Fatih / İstanbul
Tel : 0212 513 03 09 - 0212 513 09 90 Faks: 0212 522 46 02
info@ensar.org • www.gencensar.org • www.ensar.org
gulumsetenemek@gencensar.org

GencEnsarGM GencEnsarGM GencEnsarGM